

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

CALAMUS GLADIO FORTIOR: EL MANIFEST TERRORISTA

Kaczynski, Breivik i Tarrant

TREBALL FINAL DE GRAU

Autor: Iván Quintana Fernández

Tutor: Dr. Mario Toboso Buezo

2020

NIUB: 16875434

Grau de Seguretat

Universitat de Barcelona

Institut de Seguretat Pública de Catalunya

“La paraula en mans d'algú hàbil pot fer més mal que l'arma en mans d'un guerrer.”

Buda Gautama
(col·lecció dels discursos llargs)

Calamus Gladio Fortior: la ploma és més forta que l'espasa.

Agraïments:

Al meu tutor, el Dr. Mario Toboso, que és l'exemple del que és ser un molt bon professor.

A en Christian Pachón i l'Anna Marín, que m'han impedit saber que se sent al realitzar un grau sense la millor companyia possible.

A les meves tietes, a l'Antonio, a l'Alba i a l'Albert.

Taula de continguts

1. Abstracte.....	1
2. Paraules Clau	1
3. Introducció	2
3.1 Introducció al problema	2
3.2 Motivacions	3
3.3 Preguntes d'investigació	5
3.4 Hipòtesis	6
3.4.1 Hipòtesis 1.1 i 1.2	7
3.4.2 Hipòtesi 2.....	7
3.4.3 Hipòtesi 3.....	7
3.4.4 Hipòtesi 4.....	8
3.5 Metodologia.....	9
3.6 Descripció dels capítols.....	9
4. Marc teòric.....	10
4.1 Marc conceptual.....	10
4.1.1 Concepte de Manifest.....	10
4.1.2 Concepte de terrorisme	11
4.1.3 Concepte de “Llop Solitari” i <i>motius per evitar-lo</i>	13
4.1.4 Concepte d'ideologia	14
4.1.5 Ludisme i Neo-Ludisme	15
4.1.6 Anarquisme.....	16
4.1.7 Anarcoprimitivisme.....	17
4.1.8 Extrema-Dreta i altres concepcions	18
4.2 Anàlisi individual i descripció ideològica.....	20
4.2.1 Theodore Kaczynski	20
4.2.2 Anders B. Breivik	29
4.2.3 Brenton Tarrant.....	37
4.3 Anàlisi comparat.....	45
4.3.1 Àmbit formal.....	45
4.3.2 Contingut e Ideologia.....	46
5. Conclusions	48
6. Referències.....	51
7. Llistat d'imatges i taules.....	54

1. Abstracte

En Català:

Aquest document busca analitzar individualment i posteriorment de forma comparada els manifestos terroristes de Theodore Kaczynski, Anders Breivik i Brenton Tarrant a nivell de format i contingut; per observar quins efectes han tingut entre si i cap a la societat; mitjançant una anàlisi bibliogràfica i documental del tipus qualitatiu. Les conclusions proposades esperen ser d'utilitat per a futurs investigadors.

En Anglès:

This paper seeks to analyse individually and later comparatively the terrorist manifestos of Theodore Kaczynski, Anders Breivik and Brenton Tarrant in terms of format and content; to observe what effects they have had on each other and on society; by a qualitative bibliographical and documentary analysis. The proposed conclusions are expected to be useful to future researchers.

2. Paraules Clau

Manifest, terrorista, terrorista individual, terrorisme, Kaczynski, Breivik, Tarrant, objectius, format, estil, contingut, ideologia, extrema-dreta, supremacisme blanc, anarquisme, neo-ludisme.

3. Introducció

3.1 Introducció al problema

Si Dante Alighieri haguera nascut avui; al moment d'escriure la Divina Comèdia, segurament no hauria utilitzat la llei divina i els pecats per repartir les profunditats de l'infern, segurament hauria utilitzat el codi penal per repartir els nou trams. Els éssers humans són per naturalesa gregaris, i en certa manera, quan una persona decideix posar fi a la vida d'una altra sense motiu just, està eliminant allò que ens caracteritza. Potser el *quid* de la qüestió resideix en analitzar que entén com a motiu just la persona que decideix prendre-li la vida a una o altres persones.

Al codi penal, es recullen totes aquelles conductes que com a societat hem decidit que són reprovables, i que cal evitar. Hi ha alguns delictes que són més greus que uns altres. Tots podem estar d'acord amb el fet que el delicte de terrorisme és un dels més greus del codi penal (recollits a la §2 del cap. VII CP); el legislador ho creu així també i per això mateix, és un dels que més pena privativa de llibertat comporta.

A escala social i en matèria de percepció pública -que no té perquè necessàriament coincidir amb l'opinió del legislador en matèria penal- podem argumentar que també és de la mateixa manera, especialment quan aquesta població es troba amenaçada o ha estat sota atacs terroristes recents. Després d'un atemptat -com és lògic- es produeixen infinitats d'especials informatius, notícies, etc. que ocuparan les pantalles i l'atenció dels televidents durant dies; ja que la problemàtica genera en el públic una preocupació notòria.

Pocs actes antròpics tenen la capacitat d'aturar el món tal com el coneixem. Els atemptats de l'11S del 2001, van suposar l'aturada de l'espai aeri i el tancament borsari del país juntament amb una sensació de pànic transversal a tots els estrats de la població nord-americana i bona part de la resta de població del planeta.

Crec que la importància que té investigar el fenomen del terrorisme és notòria i fàcilment induïble, ja que es produeixen danys a nivells molt diversos i profunds.

Però, realment, que diferencia un atemptat terrorista d'un homicidi *vulgaris*?

3.2 Motivacions

El que realment diferencia un homicidi d'un acte terrorista, és la motivació d'aquest últim, ja que per ser considerat terrorisme, caldrà que hi hagi la voluntat per part dels seus membres d'efectuar alguna mena de canvi polític en la societat diana.

Per saber-ho caldrà esbrinar que pretenia l'autor d'aquest atemptat previ. Si l'autor mor durant la comissió de l'atemptat, això només es pot realitzar de les següents maneres:

1. que l'autor hagi declarat la seva afinitat per un grup terrorista o que un grup terrorista reivindiqui l'atemptat com a seu o bé,
2. que l'autor expressi d'alguna manera la seva voluntat i motius que el varen portar a la realització de pràctiques terroristes.

Si l'escenari al qual ens enfrontem és el primer, caldrà sumar a l'anàlisi les variables condicionants que aportin la idiosincràsia de l'organització. Evidentment caldrà esbrinar quins motius individuals van portar a l'individu a cometre l'atemptat, però els objectius de l'organització terrorista seran coneguts (sempre que no sigui el seu primer atemptat).

En canvi, si l'escenari que se'ns mostra és el segon, caldrà fer una investigació exhaustiva dels motius que van portar a l'individu a fer l'atemptat i segonament caldrà preguntar-se quines eren les seves reivindicacions ideològiques. Si el presumpte terrorista va plasmar en paper les seves idees, raons, pors o motius, de forma extensa, ens trobarem davant d'un manifest terrorista.

No cal dir, que el propòsit d'un terrorista en escriure un manifest no és donar informació ni als investigadors policials ni als periodistes. Els motius poden ser diversos, però generalment, els manifestos tindran l'objectiu d'explicar a la població la justificació d'aquell atemptat o successió d'atemptats, per intentar convèncer o fer canviar la negativa opinió que puguin tenir del terrorista i/o buscar possibles adeptes a la causa.

Per les raons esmenades anteriorment, podem concloure que els manifestos són excepcionalment importants per múltiples actors, ja que donen context a un acte

que és difícilment comprensible a nivell social i ètic. Aquest context és necessari perquè el cervell humà està dissenyat per donar una resposta sempre, per això ens fem preguntes i quan no trobem una resposta vàlida es provoquen neguits i frustracions; a més a més, aquest enteniment pot ajudar a tancar i acabar el procés de dol.

Els manifestos també són d'extrem interès -o ho haurien de ser- pels investigadors, siguin acadèmics o policials, i pels decisors polítics; ja que són una eina importantíssima quant a la inspiració per futurs terroristes, on podran trobar un discurs ideològic que complementi el propi i els ajudi a “fer el pas”, alhora que proporcionen els objectius on hauran de concentrar-se les contra-narratives i altres mecanismes de *policing*. Segonament, si el terrorista no ha estat capturat per les forces de seguretat, pot ser un fil d'on estirar que aportï pistes que acabin conduint a la seva detenció i judici.

Per aquests motius considero que l'anàlisi d'un o múltiples manifestos terroristes, ja sigui per part de les divisions de contra-terrorisme en l'exercici *in vivo* de la seva tasca professional, o per part d'un estudiant de Grau de Seguretat realitzant un senzill exercici en forma d'anàlisi de cas; pot resultar en la creació de coneixement que ajudi a fer que aquest fenomen tan complex que ens ocupa, disminueixi. Si només ho fa de forma molt iniciària -el fet de generar coneixement- sent una espècie de primera pedra, ja haurà complert tot els propòsits de l'autor.

L'objectiu d'aquest treball, serà analitzar diferents manifestos terroristes publicats en diferents moments, per observar-ne i esbrinar la seva ideologia i metodologia. A més a més, s'estudiaran posteriorment de forma comparada, per poder discernir si ni hi ha hagut una inspiració ideològica entre ells o bé en tot allò que involucra el manifest en si mateix, com per exemple, l'estil, el mecanisme de publicació, els objectius, quin impacte va tenir aquest, etc.

Els manifestos escollits són els següents:

Autor	Títol	Data
Theodore Kaczynski	<i>"Industrial Society and Its Future."</i> ¹	19/09/1995
Anders Behring Breivik	<i>"2083 - A European Declaration of Independence."</i> ²	22/07/2011
Brenton Tarrant	<i>"The Great Replacement."</i> ³	15/03/2019

Taula 1: Llistat dels manifestos escollits

En aquesta selecció de tres podrem diferenciar-ne els membres en dos: Kaczynski per una banda i per l'altre Breivik i Tarrant conjuntament. Les dues divisions es poden diferenciar per ideologia.

Sense entrar en detall, els motius ideològics juntament amb els motius personals que porten a cometre els atemptats a Kaczynski són oposats als de Breivik i Tarrant, i he escollit aquests dos grups clarament diferenciats per poder observar quin impacte té'l manifest *"Industrial Society and Its Future"* sobre *"2083 – A European Declaration of Independence"* no ideològicament, si no sobre quina influència va tenir com a manifest mateix. És a dir, si va inspirar la redacció o no del manifest posterior, l'influència en l'estil, objectius, mecanisme de publicació (extorsió a les forces de seguretat de l'estat) entre altres aspectes.

En canvi, a l'escollir dos autors amb similar ideologia *a priori*, busco comparar-ne quin ha estat realment el grau d'inspiració ideològica de Tarrant amb Breivik, juntament amb els aspectes esmenats al paràgraf anterior. En ser ideològicament semblants, és d'especial interès observar-ne també quines han estat les diferències, sigui respecte el manifest o la tàctica emprada.

3.3 Preguntes d'investigació

Amb tot l'anterior dit, he seleccionat els aspectes més importants que cal remarcar en l'anàlisi d'un manifest. Aquests aspectes destacats són semblants al mètode d'Hermàgores (popularment conegut al món del periodisme com les 5 preguntes W).

¹ A partir d'aquest capítol, apareixerà traduït al català: "La societat industrial i el seu futur". També s'utilitzarà indistintament les sigles en anglès ISAIF.

² A partir d'aquest capítol, apareixerà traduït al català: "2083 Declaració europea d'independència".

³ A partir d'aquest capítol, apareixerà traduït al català: "El gran reemplaçament".

Primerament, crec que cal observar cada manifest terrorista en si mateix i de forma individual. Dins d'aquesta anàlisi caldrà incloure les investigacions sobre qui el redacta, quan ho publica, per quin mitjà ho publica, i -amb més importància- quins són els objectius de tot el procés (respon al perquè).

Segonament, i per poder resoldre els objectius d'aquest treball, primer caldrà realitzar l'anàlisi comparat entre els dos grups i després entre Breivik i Tarrant. També em pregunto si el fet de redactar o no un manifest es pot relacionar amb idees determinades, en aquest cas, es pot dir que la redacció de manifestos serà tendència en els terroristes d'extrema dreta?

Les preguntes concretes són les següents:

núm.	Pregunta d'investigació
1.1	Quins són els objectius que tenen els terroristes seleccionats a l'escriure el seu manifest?
1.2	Els van complir, aquests objectius?
2	Quines semblances d'estil i forma hi ha, entre el manifest de Kaczynski i amb el de Breivik?
3	Quina afectació va suposar pel manifest d'en Tarrant el manifest de Breivik?
4	La redacció de manifestos per terroristes d'extrema dreta serà tendència futura?

Taula 2: Llistat de preguntes d'investigació

3.4 Hipòtesis

Les hipòtesis que proposo es troben a continuació:

núm.	Hipòtesis
1.1	Els objectius dels tres és captar més terroristes i motivar la realització d'atemptats successius.
1.2	Kaczynski no. Breivik sí. Tarrant no.
2	Hi ha moltes semblances d'estil i forma i situació en el moment de publicar-ho. Ambdós afegeixen manuals metodològics o tàctics. Llargada similar.
3	S'inspira lleugerament. Li dona crèdit, però hi ha diferències ideològiques i tàctiques que cal destacar.
4	Sí, serà habitual, gràcies a les facilitats per publicar-los actualment.

Taula 3: Llistat d'hipòtesis

3.4.1 Hipòtesis 1.1 i 1.2

1.1 Els objectius dels tres és captar més terroristes i motivar la realització d'atemptats successius.

Aquesta hipòtesi busca contestar la pregunta d'investigació 1.1.

En aquí, proposo que la finalitat última i comuna en realitzar i escriure un manifest per part d'un terrorista, serà sempre la de captar-ne més, per continuar les accions i poder aconseguir-ne l'efecte desitjat de forma exclusiva.

1.2 Kaczynski no aconsegueix l'objectiu; Breivik sí que ho aconsegueix, però Tarrant no.

L'objectiu al qual faig referència és el proposat en la hipòtesi 1.1 -motivar, inspirar, a futurs terroristes per a la realització posterior d'atemptats; i la realització d'aquests-.

3.4.2 Hipòtesi 2

2. Hi ha moltes semblances d'estil i forma (entre Kaczynski i Breivik) i situació en el moment de publicar-ho. Ambdós afegeixen manuals metodològics o tàctics. Llargada similar.

Aquesta hipòtesi busca contestar la pregunta d'investigació 2.

Amb aquesta hipòtesi, pressuposo que tots els terroristes tindran un estil similar en la redacció del seu manifest, ja que en ser l'objectiu comú, tindran un públic diana molt similar i per tant l'estil, la forma i els continguts seran si bé no iguals, molt semblants.

A més, a l'estar redactat per inspirar altres atemptats, l'autor explicarà elements tàctics o bé, algunes tècniques materials o operatives, per afavorir la tasca terrorista futura.

3.4.3 Hipòtesi 3

3. Tarrant s'inspira lleugerament en Breivik. Li dona crèdit, però hi ha diferències ideològiques i tàctiques que cal destacar.

Aquesta hipòtesi busca contestar la pregunta d'investigació 3.

Amb aquesta proposta, entenc que les similituds entre ambdós són evidentment molt importants, però busco trobar-ne les diferències que hi pugui haver, en relació amb l'estètica dels atemptats, tàctiques i sobretot, de forma ideològica.

3.4.4 Hipòtesi 4

Sí, serà habitual – la tendència en la redacció de manifestos per part de l'extrema dreta-, gràcies a les facilitats per publicar-los actualment (entenent per aquestes facilitats, internet i altres TIC).

Aquesta hipòtesi busca respondre a la pregunta d'investigació 4.

A causa de les característiques del lideratge de l'extrema dreta, que explicaré més endavant, fa que els terroristes actuïn de forma majoritàriament individual, i possiblement, això els faci més propensos a la redacció de manifestos. Degut a les noves tecnologies com per exemple internet, la seva publicació i expansió seran molt importants i probablement, abans de cada atemptat amb un nombre important de víctimes, hi haurà un manifest que ens aporti informació sobre l'autor i els seus motius.

3.5 Metodologia

Per comprovar o refutar les anteriors hipòtesis, caldrà realitzar-ne una investigació de caràcter deductiu on s'utilitzarà la literatura disponible per arribar a aquestes consideracions que permetin desenvolupar el mètode científic. Dit això, la metodologia proposada serà del tipus qualitatiu, i la tècnica serà l'anàlisi documental i bibliogràfic.

3.6 Descripció dels capítols

A continuació s'inclou el capítol 4, de Marc teòric, dins d'aquest s'ubica el marc conceptual (on es defineixen diversos conceptes que seran necessaris en la redacció futura del present treball) i l'anàlisi individual i comparat dels manifestos terroristes. En aquests dos últims, es diferenciarà els aspectes relatiu al format i al contingut. Al finalitzar el document, hi ha les conclusions que s'extreuen d'aquest exercici.

4. Marc teòric

4.1 Marc conceptual

Dins del marc conceptual busco definir els conceptes que seran claus per a la lectura d'aquest document.

Primerament cal definir que s'entén per manifest, ja que és el leitmotiv d'aquest treball i no tindria sentit començar-lo sense definir que és i d'on sorgeix.

4.1.1 Concepte de Manifest

Una definició força correcta del que és un manifest, ens la pot proporcionar el DIEC-2⁴:

3.2 m. Declaració escrita en la qual un govern, un partit polític, un grup cultural o un individu expliquen públicament llurs propòsits i llur programa d'actuació. (Institut d'Estudis Catalans, 2020)

S'observa com es limita el mitjà de transmissió a una font escrita i a l'emissor a un govern, un partit polític, grup cultural o bé, directament a un individu; i on aquests expliquen els motius d'alguna cosa o bé les accions futures.

Etimològicament, la paraula manifest prové del llatí: *mānifestus*, que prové de *manus* i *fendo*. Aquestes dues paraules de forma conjunta voldrien dir “cop amb la mà, tocable” i per tant, que alguna cosa és palpable, clara, aparent i evident (Lewis & Short, 1985). Tant és així que quan diem que una opinió és manifesta, vol dir que aquesta opinió és clara i que no hi ha dubtes al respecte. De fet, la paraula és pot convertir en verb, ja que “manifestar” vol dir directament això: dir o expressar la teva opinió.

La utilització de manifestos no és nova, ja que el primer text que l'acadèmia ha considerat com a manifest és el Manifest de Bagdad, publicat en nom del califa abbàssida al-Qàdir, publicat l'any 1011; tal com ens ho indica la Dr. Jiwa al seu article (Jiwa, 2017). Per tant, un dels primers manifestos que tenim constància va ser publicat quasi mil anys abans d'avui i la llista de manifestos publicats arreu del món és llarguíssima.

---

⁴ Diccionari Institut d'Estudis Catalans, edició segona.

Com aquesta definició es força genèrica -un manifest podria ser en realitat quasi qualsevol text escrit d'opinió- i sobretot perquè permet a qualsevol individu la seva redacció; és convenient afegir l'adjectiu de "terrorista" al costat de la paraula manifest, amb la intenció d'acotar el concepte a un manifest que ha estat publicat per un terrorista individual o bé per un grup terrorista.

Un terrorista pioner en la redacció i publicació dels seus motius en forma de manifest terrorista, va ser Theodore Kaczynski amb el seu text "La societat industrial i el seu futur"; sent aquest manifest el primer que pot rebre l'adjectiu de terrorista. Aquest és un dels principals motius per a la seva inclusió en l'estudi.

Actualment, es pot editar i publicar continguts de molt alt nivell de forma senzilla i assequible. Els continguts de diferents publicacions com per exemple la revista "*Inspire*" o "*Dabiq*" són d'altíssima qualitat en l'àmbit estètic i visual, sent més semblants a una revista de venda al públic d'avui que a les publicacions clandestines dels anys 70 per part d'altres organitzacions terroristes.⁵ No he considerat aquests continguts com a manifestos per dos motius:

1. Són publicacions de grups molt nombrosos i,
2. són més de caràcter propagandístic que argumental, generalment.

És a dir, he volgut considerar o donar-li més pes la part individual en l'autoria del text, ja que si és publicat per un terrorista individual, li serà de més importància explicar-se. Cal dir però, que hi ha poca doctrina al respecte i que aquestes consideracions són personals a l'espera de més investigació futura.

4.1.2 Concepte de terrorisme

Com he introduït abans, és d'especial importància l'adjectiu de "terrorista". Per això mateix, és cabdal per a l'enteniment posterior d'aquest treball definir bé, aquí, el concepte de terrorisme. Això no és incompatible amb dir que aquesta tasca bé podria ocupar una tesi doctoral. No és l'objectiu d'aquest Treball de Fi de Grau definir que és el terrorisme, però sí que serà necessari acotar el terme en unes poques pàgines.

---

⁵ Com per exemple, les publicacions "Zutik" d'ETA, que estan tant malament impreses que fins i tot costen de llegir per la mida i qualitat de la lletra.

Tornant als diccionaris, la RAE⁶ proposa per la definició de terrorisme:

1. *Dominació pel terror.*
2. *Successió d'actes de violència executats per a infondre terror.*
3. *Actuació criminal de bandes organitzades, que reiteradament i comunament de mode indiscriminat, pretenen crear alarma social amb finalitats polítiques.*

(Real Academia Española, 2020)

En la primera accepció del terme, podem observar com ens inclou l'element del terror. Aquesta paraula, terror, prové del llatí *terrōris* (genitiu) que literalment significa tremolar; a causa de una por insuportable o màxima. Per obtenir una definició de la paraula terrorisme, caldrà doncs introduir l'element de la por o el terror, dins de la definició. En la segona accepció del terme, ens inclou l'element dels actes o esdeveniments, és a dir accions. En la tercera accepció del terme, acota la definició a les bandes organitzades, excloent les accions per part de terroristes individuals (que segurament respon a un moment històric on només hi havia bandes organitzades i com ara no és així, obviaré aquesta accepció del terme). En conclusió, podríem acotar -molt- la definició en aquests dos termes fonamentals, en el terror i l'acció; i per tant: accions per induir terror.

Tal com ens explicarà Toboso, aquesta definició és massa literal i no explica tot el conjunt de forma efectiva. En el seu llibre ens proposarà una definició per als actes terroristes:

Actes humans conscients i voluntaris que comporten l'exercici o l'amenaça de la violència física amb algun propòsit instrumental sovint de tipus polític, religiós o sectari. A diferència d'altres formes de violència, els atemptats terroristes no estan principalment orientats a neutralitzar o destruir les víctimes sinó a influir psicològicament en els seus espectadors directes o indirectes (Toboso Buezo, 2019, p. 30).

En aquesta definició, se'ns proposa la inclusió del propòsit instrumental, sigui polític, religiós o sectari. Podem dir llavors, que el terrorisme és una mena d'activitat política -violenta- amb l'objectiu de canviar o conservar l'*statu quo*. Cal tenir llavors en consideració aquest element de voluntat de realitzar canvis polítics (o de semblant tipus), ja que si no n'hi hagués aquest desig, no podríem

---

⁶ RAE: Real Academia Española.

diferenciar el terrorisme d'altres tipus d'accions que provoquen igual terror, com un assassinat amb múltiples víctimes perpetrat per una persona durant una síndrome *amok*, per exemple.

També cal esmenar que la condemna i l'etiquetatge de terrorista cap a algú, varia segons l'individu i el moment temporal. Alguns exemples són els de Claus von Stauffenberg i Nelson Mandela. El primer va intentar fallidament atemptar contra Hitler i la seva cúpula al *Wolfsschanze*⁷, i després va ser afusellat acusat de terrorista i traïdor; avui en dia és considerat un heroi de la resistència alemanya. El segon, Nelson Mandela, va ser condemnat per terrorisme i va estar a presó durant vint-i-set anys, sortir va guanyar les eleccions a la presidència i posteriorment va guanyar el premi Nobel de la pau, l'any 1993.

4.1.3 Concepte de “Llop Solitari” i motius per evitar-lo

El concepte de “llop solitari” identifica a aquells terroristes que actuen de forma individual, sols, sense cap grup que els hi proporcioni suport directe. D'aquesta forma, el terrorista operaria sense cap mena de jerarquia. S'entén que d'aquesta forma, el descobriment de les seves intencions i captura és més difícil, ja que en una organització complexa, hi ha més oportunitats per la filtració d'informació i la comissió d'errors. Aquesta forma d'actuar segons cèl·lules independents (cada persona seria una cèl·lula) evita també un possible “escapçament” de la cúpula que comani l'organització i el posterior caos que això podria comportar.

La utilització -massiva- del terme per part dels mitjans de comunicació, podria comportar una pàtina d'èpica que cal evitar. Aquests esments poden comportar una retroalimentació positiva, animant a altres persones a cometre actes terroristes; convertint-se així en agències publicitàries en servei del terrorisme envers altres visions i versions informatives més adients. Per aquest motiu, durant el treball s'utilitzarà el terme d'actor individual o terrorista individual, indistintament en detriment de “llop solitari”, ja que considero el terme més perjudicial que beneficiós per la tasca que en aquí ens ocupa.

---

⁷ La coneguda com “Guarida del llop”, era la residència d'estiu d'Adolf Hitler.

4.1.4 Concepte d'ideologia

Com ja hem vist en la definició de “terrorisme”, la ideologia també és un concepte clau, ja que definirà quin són els objectius polítics de l'autor dels atemptats.

Clàssicament, s'entén la ideologia com el conjunt d'idees fonamentals que té una persona i que tracten i defineixen un mode de pensament polític, cultural, religiós o identitari. Generalment, es consideren les ideologies com a difícilment canviables; és a dir, és còmode entendre la ideologia com quelcom immutable i estanc. Però correm el perill de postular una teoria completament errònia.

Qualsevol idea, acció o mode de veure i entendre la vida, dependrà del subjecte i de les seves experiències passades i presents. Les associacions d'idees depenen de la convergència de diferents coneixements, factors biològics i altres variables de l'estat psicològic. Per això mateix, és útil parlar d'ideologies; ja que l'alternativa -més real i correcta- és la individualització màxima. Per facilitar les coses -com per exemple, possibilitar l'exercici dels drets democràtics- hem definit les ideologies com agrupacions d'idees més o menys comuns en un número “x” de persones.

Això ens permet l'etiquetatge de modes de pensament en un espectre seleccionat, sent la més comuna el *cleavage*⁸ l'esquerra-dreta, que coexisteix amb altres com la del centre-perifèria o bé l'estat-religió. Aquestes són les clàssiques proposades per Lipset i Rokkan (Lipset & Rokkan, 1967, p. 14). En aquestes clivelles, trobaríem la contraposició d'idees i per tant, d'ideologies. Si aquestes contraposicions no es resolen de forma política i beneficiant a ambdós parts en igual mesura, es generaran conflictes.

Si observem els casos a analitzar en aquest treball, la clivella que millor representa i millor situa els conflictes ideològics que ens ocupen, és la de l'esquerra-dreta; sent Theodore Kaczynski d'extrema esquerra (principalment, anarquista i neo-ludita) i Anders Breivik amb Brenton Tarrant d'extrema dreta. Com ja he dit anteriorment, la ideologia d'algú incorporarà els matisos que aquesta persona pugui aportar o comportar, i per això caldrà fer-ne una anàlisi

---

⁸ Cleavage: en català, clivella. Divisió ideològica de la societat on hi ha dos bàndols oposats entre sí.

individual. Per exemple, en el cas de Breivik i Tarrant, ambdós combreguen amb ideologies d'extrema dreta, però pot haver-hi diferències -significatives o no- entre els dos individus. En el cas de Kaczynski, veurem que caldrà matisar molt en la seva definició ideològica.

A continuació es procedeix a analitzar aquestes ideologies de forma individual i genèricament parlant en matèria de continguts comuns, per poder conèixer bé a què ens referirem en l'anàlisi individual i en l'anàlisi comparat.

4.1.5 Ludisme i Neo-Ludisme

La paraula "ludita", serveix avui en dia per designar a qualsevol persona que no li agradin les noves tecnologies o bé a algú que tingui dificultats en usar-les; però el seu origen té poc a veure amb les noves tecnologies i està més relacionat amb les "velles" tecnologies:

El ludisme va ser un moviment ideològic de protesta violenta que es va originar en contra de la revolució industrial a Anglaterra en els finals del segle XVIII i en la primera meitat del segle XIX. Posteriorment, es va traslladar a altres zones d'Europa, a mesura que s'anava estenent la industrialització. El moviment estava compost principalment per artesans, que estaven en contra de la utilització de màquines per part de les indústries, ja que aquestes produïen molt més ràpid, abaratint el cost de producció i el cost de venda final; sent una competència extremadament difícil de superar. Per impedir la pèrdua del treball, van realitzar atacs violents contra aquestes fàbriques, destruint les màquines que eren l'objectiu dels atacs.

El nom prové de Ned Ludd, un treballador que en 1779 va trencar dues màquines tèxtils en un rampell de fúria. Amb tota probabilitat, el personatge és fictici, ja que no hi ha proves versemblants sobre la seva existència. Les accions van ser tan nombroses i van generar tants danys que el govern britànic es va veure obligat a promulgar una llei que protegia especialment les màquines de filar (*Protection of Stocking Frames, Etc*, 28 Geo. 3 c. 55, 1788)

En l'aspecte ideològic, el ludisme encaixaria bé en la clivella clàssica de treballador-empresari; de fet, el ludisme a estat catalogat com una espècie de

negociació col·lectiva per mitjà de disturbis per l'historiador Eric Hobsbawm tal com ens explica Bregman al seu llibre; ja que els sindicats estaven prohibits (Bregman, 2017, p. 143).

Actualment, les persones que tenen animadversió cap a la tecnologia actual, és a dir, les tecnologies de la informació i comunicació (TIC) -relativament "noves", ja que la internet per ús comú té 30 anys ja- poc tenen a veure amb els ludites originaris; però comparteixen la denominació. Per això mateix es fa necessari afegir el prefix "neo" al substrat, indicant una nova concepció i significat.

Les persones que encaixarien en l'adjectiu de neo-ludites, volen una reducció de la presència tecnològica o bé, en els casos més radicals, la seva completa eliminació; no ho volen per motius empresarials o de diferència de classe social; sinó per evitar un suposat control social.

Aquestes persones entenen com un mitjà de control qualsevol dispositiu electrònic connectat, emprat per aconseguir la seva submissió per part de corporacions, poderosos, polítics, governs i altres ens. També hi ha els que esmenen els usos perjudicials que l'home li ha donat a la tecnologia (ús de màquines per a la guerra en gran escala en la IGM i la IIGM) obviant les coses positives que aporta la tecnologia i les vides que salva. Alguns, fins i tot, afegeixen a la llista de greuges de la tecnologia malalties de tota mena, com per exemple, les persones que són hipersensibles a les radiacions electromagnètiques.

Cal esmenar però, que les persones que tenen "por" o animadversió cap a la tecnologia, són estrictament només "tecnòfobs". Si en canvi, busquen la seva eliminació en major o menor grau, també serien neo-ludites. Dit d'una altra forma, un "tecnòfob" pot ser neo-ludita o no; i en canvi, un neo-ludita ha de ser "tecnòfob".

4.1.6 Anarquisme

És necessari definir -breument- que és l'anarquisme, ja que forma part de la cosmovisió d'un dels terroristes de l'anàlisi i per la importància que va tenir

aquest moviment en la realització dels primers atemptats terroristes, com s'ha indicat anteriorment.

L'anarquisme és una ideologia ubicada a l'espectre d'extrema-esquerra on es busca l'eliminació de l'estat⁹ i dels seus organismes, i que defensa la llibertat de l'individu per sobre de qualsevol autoritat. Aquesta doctrina ha inspirat diversos moviments polítics revolucionaris.

Els orígens de l'anarquisme es poden remuntar fins i tot a l'antiga Grècia i a Laozi. Però, el desenvolupament formal del terme i de la seva concepció ideològica, social i filosòfica a Europa sorgeix en la segona meitat del segle XIX de la mà de Mikhaïl Bakunin que va assentar les bases de l'anarquisme modern. Si bé els corrents de pensament sobre l'anarquisme són molt nombroses (anarquisme individualista, anarquisme col·lectivista, mutualisme, anarquisme comunista i altres corrents bastant *sui generis*, com per exemple l'anarcocapitalisme¹⁰ o bé l'anarcoprimitivisme, que veurem més endavant), això és mostra de la dificultat d'aglutinar diferents concepcions ideològiques en grups homogenis.

En aquest treball, s'entendrà l'anarquisme en la seva versió més bàsica, és a dir, la negació de l'autoritat i la voluntat d'eliminar-la. Si fos necessari, s'explicarà *in situ* les diferents concepcions i variables de l'anarquisme.

Una de les variables que cal explicar és la de l'anarcoprimitivisme, que es troba a continuació.

4.1.7 Anarcoprimitivisme

També coneguda com a anarquisme primitiu, és aquella ideologia on es defensa que la tecnologia que va donar pas a la utilització massiva de l'agricultura (sent l'anterior el *modus vivendi* de recol·lector-caçador) és l'origen de l'estratificació

---

⁹ Estat entès com a executor del monopoli de la força legítima. Per els anarquistes, això provoca més defectes que guanys, sent així doncs i finalment, molt nociu per l'individu. Un cop demostrada la nocivitat de tal fet, queda sense sentit el contracte social i es demana -o exigeix- la rescissió dels seus efectes, eliminant l'estat.

¹⁰ Que té més a veure amb el *laissez faire* i el moviment llibertari que amb l'anarquisme tradicional.

de la societat i el sorgiment de classes socials, i per tant, de les desigualtats. Ubicant l'origen de les desigualtats en la civilització, busquen la seva eliminació en major o menor grau.

Pels anarcoprimitivistes, la tecnologia no és l'origen dels mals, sinó la civilització humana *per se*; la tecnologia només és una conseqüència d'aquesta. Per ells, la llibertat humana només era i serà present en petites comunitats nòmades, on tots els membres eren iguals.

4.1.8 Extrema-Dreta i altres concepcions

Ara, la ideologia dels dos terroristes següents en l'estudi ens obliga a saltar a l'altre pol de l'espectre ideològic, és a dir, cap a l'extrema-dreta. Com ja he indicat abans, tant Anders Breivik com Brenton Tarrant es podrien ubicar ideològicament en l'extrema-dreta i per això serà necessari analitzar -també breument- aquesta ideologia.

El conjunt d'ideals anomenats "extrema-dreta" o "ultradreta" són un conjunt de raonament polítics, caracteritzats per posicionaments nacionalistes o ultraconservadors de forma radical i generalment relacionats amb pràctiques antidemocràtiques.

Els postulats d'extrema-dreta van tenir el seu apogeu durant la primera meitat del segle XX, amb el sorgiment del feixisme de Mussolini a Itàlia i el posterior nacionalsocialisme de Hitler. Actualment podem destacar la presència de grups de pensament del tipus neo-feixista o neo-nazi que busquen implementar les idees del nazisme i instaurar un estat feixista. Aquestes ideologies -tant les anteriors com les noves- estan molt relacionades amb diferents "pensaments" ideològics, com per exemple el racisme, la xenofòbia, l'antisemitisme, la islamofòbia, l'anticomunisme i l'odi cap a la comunitat LGTBIQ¹¹.

Com sempre, caldrà fer els matisos d'aquests substrats, per entendre correctament que és l'extrema dreta i com s'entén en matèria d'aquest treball:

---

¹¹ LGTBIQ: sigles de lesbianes, gais, trans, bisexuals, intersexuals i *queer*, sent aquesta en el sentit proposat per Judith Butler. (Butler & García, 2016)

El racisme, segons el diccionari de la RAE és “un sentiment exacerbat del sentit racial, d'un grup ètnic, que habitualment causa discriminació o persecució contra grups ètnics” (Real Academia Española, 2020). És a dir, és la ideologia que defensa la discriminació per motius de raça o etnicitat. La definició de la ONU, recollida a la Convenció Internacional sobre l'eliminació de les formes de discriminació racial, ens defineix que és una discriminació racial:

“Tota distinció, exclusió, restricció o preferència basada en motius de raça, color, llinatge o origen nacional o ètnic que tingui per objecte o per resultat anul·lar o menyscabar el reconeixement, gaudi o exercici, en condicions d'igualtat, dels drets humans i llibertats fonamentals en les esferes política, econòmica, social, cultural o en qualsevol altra esfera de la vida pública.” (Convenció Internacional Sobre La Eliminación de Todas Las Formas de Discriminación Racial, 1965, art. 1)

En aquesta definició de discriminació racial, ens inclou els motius de raça¹², color, llinatge¹³ o origen nacional o ètnic¹⁴.

En relació amb la xenofòbia, cal explicar que aquesta només és “l'odi, hostilitat o repugnància cap als estrangers” i per tant, de qualsevol no nacional del país, fins i tot si hi ha semblances ètniques. A més, el racisme és una ideologia de superioritat, mentre que la xenofòbia és un sentiment de rebuig. Cal dir també que el racisme pot estar relacionat amb idees etnocèntriques, aporofòbiques i d'altres, com el masclisme o el colonialisme.

En el cas de les persones racistes d'ètnia blanca, ens trobaríem amb un tipus de racisme anomenat “supremacisme blanc”. Aquest, defensa la superioritat de les persones blanques en molts aspectes vs. les altres persones “no blanques”. Acostuma a basar els seus postulats en pseudociències com per exemple el racisme científic, que al seu torn es basa en l'antropometria i la craniometria; disciplines desacreditades i completament obsoletes. Bàsicament, el seu raonament estrella es pot acotar en què com l'home blanc és millor als altres, és l'únic que ha pogut industrialitzar-se abans i l'únic que ha aconseguit la

---

¹² Raça: divisió de una espècie en grups, segons l'expressió de grups fenotípics.

¹³ Llinatge: En aquest cas, es refereix a l'ascendència familiar. Un cas de de discriminació per llinatge, per exemple, és els dels *Burakumin* on son la casta més baixa al Japó i son ètnicament indistingibles dels altres japonesos. Davant d'aquest cas, també parlariem de discriminació racial.

¹⁴ Ètnic/eticitat: s'entén com un conjunt de població humana que te semblances en l'aspecte exterior, però també en els costums, religions, idioma, mites i territori comú.

civilització plena, i per això mateix cal “civilitzar els altres” o bé, en els pitjors casos, expulsar-los, aïllar-los o bé, exterminar-los.

4.2 Anàlisi individual i descripció ideològica

En aquesta part del treball que hi ha a continuació, s’ubica l’anàlisi individual dels terroristes. Primerament hi ha una descripció bibliogràfica i una enumeració i explicació dels atemptats. Segonament, es troben diferents aspectes relacionats amb cada manifest, és a dir, aspectes a destacar sobre la forma i el contingut del manifest; amb especial menció a aquelles parts que ens indiquen la ideologia o objectius de l’autor.

4.2.1 Theodore Kaczynski

Va néixer el 22 de maig de 1942 a Chicago, a l’estat d’Illinois, als Estats Units d’Amèrica. Va créixer en una família de polonesos, americans de segona generació. Gràcies al seu alt rendiment acadèmic, va avançar un curs, saltant-se 6è grau¹⁵, fet que el va comportar no encaixar bé amb els altres companys i el va aïllar, a més de patir assetjaments i bromes (Chase, 2004; Mcfadden & et. al., 1996).

Posteriorment, en l’etapa posterior en l’àmbit educatiu, en un període similar a la secundària d’aquí (*highschool* als EUA) continuarà tenint un desenvolupament acadèmic excel·lent i exemplar, tot i ser callat i tímid. Va iniciar prematurament el seu camí universitari en Harvard a l’edat de 16 anys. Segons els seus companys i professors, no estava emocionalment preparat (Achenbach & Kovaleski, 1996). Resultarà graduat en Matemàtiques l’any 1962 amb una nota de 3.12 GPA¹⁶. Just al finalitzar-lo, iniciarà en aquell mateix any 1962 el màster i el doctorat en matemàtiques en la universitat de Michigan. Ja capturat, definirà en una carta, enviada des de presó, aquesta època estudiantil com els pitjors anys de la seva vida (Stampfl, 2006).

Durant els anys posteriors, a Michigan i després a la universitat de Califòrnia, realitzarà diferents publicacions sobre les matemàtiques, que seran qualificades

---

¹⁵ *Sixth grade*: sisè de primària. En aquest any, el sistema americà i el espanyol coincideixen en edat i número, ja que els alumnes entren amb 11 o 12 anys.

¹⁶ Segons el sistema d’avaluació americà, equivaldria a un 8.12.

de excel·lents. De fet, el professor en cap del tribunal va dir que: “només hi ha al país 10 o 12 persones que puguin entendre el treball” (Mcfadden & et. al., 1996). Tot feia pensar que Theodore Kaczynski seria un geni en les matemàtiques, però l'any 1969 seria el final de la seva carrera acadèmica. Va dimitir el 30 de juny de 1969 (Crenson, 1996) de forma sobtada.

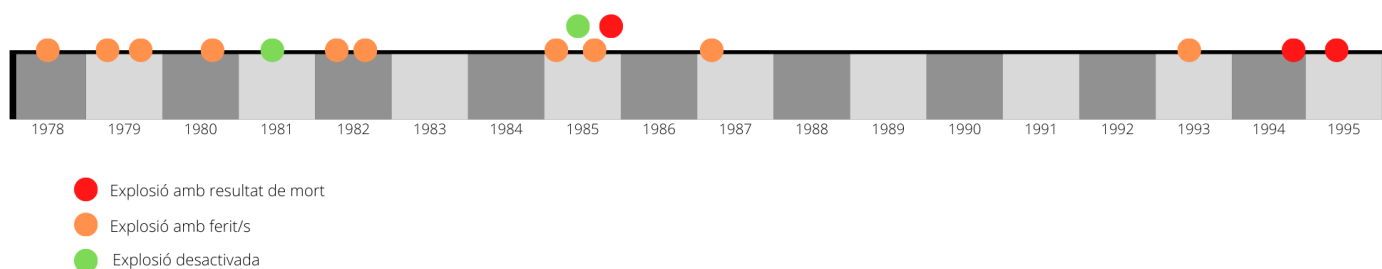
Després de la seva dimissió, va residir un temps amb els seus pares al seu estat natal (Illinois) i després es va traslladar a una petita propietat rural de la seva família a l'estat de Montana, on van construir una petita cabana de fusta. Els únics ingressos econòmics dels quals disposava provenien de la seva família o bé de treballs esporàdics que va realitzar. Tenia una bicicleta que emprava per anar al poble més proper, Lincoln (on només residien 18000 persones en tot el comtat aproximadament (USA census, 1973)) on anava a la biblioteca força sovint per llegir llibres. Ell buscava ser completament independent, ja que no disposava de connexió a les xarxes de subministrament bàsic i caçava o recol·lectava el menjar. Aquesta forma de vida no era estranya en aquell paratge muntanyós i no va aixecar cap tipus de sospita (Kifner, 1996). Presumptament, aquí començaria la seva carrera delictiva, ja que hi ha informacions que apunten a que va començar a sabotejar les infraestructures mineres properes i a posar trampes (claus, filferros a l'altura del coll...) en camins per on circulaven motoristes. Ho feia perquè veia aquestes màquines com eines que destrossaven l'entorn natural. Aquestes informacions provenen també de les cartes que ell va enviar als diaris ja empresonat (Brooke, 1999). Aquests atacs no van suposar la pèrdua de vides humanes ni ferits, però sí nombrosos danys materials. Sempre variava els llocs d'atac, i no els realitzava al hivern, ja que la neu podria no fer desaparèixer les seves petjades. El fet d'evitar la seva captura durant aquest atacs primerencs (segons el departament del *Sheriff* 25 atacs i segons Theodore Kaczynski 50) ja fa saber que la persona perpetradora té una intel·ligència a destacar.

Aquí ja observem com ha abandonat tota connexió amb la tecnologia i ha restringit al màxim els seus contactes socials, a més de començar a tenir ideacions violentes o fins i tot, realitzar atacs vandàlics o contra la propietat i les persones.

Des de 1978 fins al 1995, van ser enviats 16 artefactes explosius, en forma de carta o paquet bomba. D'aquestes, van explotar totes menys 2 (que van ser neutralitzades per les unitats de desactivació d'explosius). Van resultar mortes 3 persones i 23 van resultar ferides durant els nombrosos atacs.

A continuació hi ha una línia temporal en la successió d'atemptats on s'observen els períodes de letargia:

Il·lustració 1: Línia de temps d'atemptats i estat de les víctimes. Elaboració pròpia.

A continuació hi ha una taula on hi apareixen les víctimes (Lardner, 1996):

Víctima	Professió	Any	Resultat
Terry Marker	Policia de la universitat	1978	Ferit
John Harris	Estudiant	1979	Ferit
Vol 444 American Airlines	x	1979	Ferits
Percy Wood	President d' <i>United Airlines</i>	1980	Ferit greu
Universitat de Utah	x	1981	Desactivada
Janet Smith	Secretaria	1982	Ferida greu
Diogenes Angelakos	Professor	1982	Ferit greu
John Hauser	Estudiant	1985	Ferit greu
Oficines de Boeing	x	1985	Desactivada
J. McConnell/N. Suino	Professors	1985	Ferits
Hugh Scrutton	Propietari Botiga PC's	1985	Mort
Gary Wright	Propietari Botiga PC's	1987	Ferit
Charles Epstein/David Gelernter	Genetista i Professor	1993	Ferit greu
Thomas Mosser	Publicista	1994	Mort
Gilbert Murray	Indústria de la fusta	1995	Mort

Taula 4: Llistat de les víctimes dels atemptats de Theodore Kaczynski i les seves professions. Elaboració pròpia.

Amb aquesta llista, es pot observar que les víctimes tenen professions relacionades amb les universitats o les companyies aèries, o fins i tot, son les destinatàries directes dels artefactes explosius. Per aquest motiu, el FBI¹⁷ un cop que -a partir de l'atemptat contra l'avió d'*American airlines*, en ser un crim federal-comença la seva investigació, anomena el cas UNABOMB; de *University and Airlines Bomber*. Si obviem la recerca d'*Osama Bin Laden* -bàsicament perquè no era a territori americà i s'involucren altres agències, com la CIA¹⁸- la recerca de Theodore Kaczynski va ser la més costosa econòmicament parlant de l'FBI fins al dia d'avui (Finnegan, 2018).

Va ser tan costosa perquè es va dilatar molt en el temps. Des de l'atemptat contra l'avió fins a la seva captura transcorren 16 anys, 4 mesos i 17 dies. Això és degut als grans períodes on el terrorista no atemptava -i no proporcionava més pistes-tot i que aquestes pistes que el FBI tenia no varen servir de gaire. Theodore Kaczynski era molt meticulós en l'elaboració dels explosius (no va resultar ferit ni un sol cop) i a més acostumava a afegir pistes falses per despistar als investigadors (com introduir a les bombes cabells de persones que trobava als lavabos).

En una investigació, sempre hi ha altres factors que depenen de l'atzar que cal tenir en compte. Un bon exemple és l'anotació de "trucar a Nathan R.". Aquesta anotació (en sobrerelleu, és a dir, algú va escriure a sobre de la missiva i va quedar marcat en aquesta el traç del bolígraf però no la seva tinta) va ser trobada a una de les cartes que va enviar a un diari. Segons les llicències per conduir, hi havia als Estats Units deu mil Nathan R. Els van entrevistar a tots i cap va esdevenir sospitós (Blumental, 1994). Els peritatges cal·ligràfics van demostrar que Theodore Kaczynski no va escriure aquesta anotació i que segurament va ser escrita en el procés d'enviament per algú desconegut. El terrorista tenia fins i tot la fortuna de la seva part. Això si, la sort del UNABOMBER estava a punt de canviar.

---

¹⁷ Sigles de *Federal Bureau of Investigation*. Agència policial que se'n ocupa dels crims federals.

¹⁸ Sigles de *Central Intelligence Agency*. Agència d'intel·ligència exterior.

L'autodenominat *Freedom Club* o F.C, va demanar la publicació a diferents diaris del seu manifest, *La societat industrial i el seu Futur*, a través de diferents cartes enviades durant els mesos de l'estiu de 1995. Si els diaris el publicaven, F.C va prometre que no realitzaria més atemptats. A l'oferir-li només la publicació en un sol diari -en el *The Washington Post*- va acceptar, reservant-se el "dret" d'enviar una única bomba més. El terrorista va complir les seves promeses, i només va enviar-ne una des d'aquell moment. El FBI va decidir autoritzar la publicació per veure si algú reconeixia l'estil o qualsevol altre element, amb la voluntat de capturar-lo. En una conferència de premsa, l'agent en cap, va dir que l'UNABOMB era humà, i que només li calia fallar un cop, per poder atrapar-lo. El seu error va ser enviar-li cartes a la seva família.

La muller del germà de Theodore Kaczynski, va trobar semblances en les idees que va llegir en unes cartes -escrites a màquina- que li va enviar al seu marit. En aquelles cartes, s'argumentaven les negatives conseqüències de l'ús de la tecnologia i la submissió que comporten aquestes a l'ésser humà. Les idees coincidien sospitosament amb les idees escrites al manifest publicat pel grup F.C. Després de comentar-li la situació al seu marit, van decidir contactar amb una detectiu privada i amb un advocat posteriorment, perquè confirmés -en la mesura del possible- les seves sospites i pors. Després de què aquests contactessin amb el FBI, ells i els investigadors van arribar a la conclusió la màquina d'escriure que va redactar les cartes i el manifest eren la mateixa; a més a més, els lingüistes forenses que van analitzar l'idiolecte¹⁹ del manifest, van manifestar que l'idiolecte de les cartes era molt semblant. Després de 16 anys, tenien un sospitós raonable.

Els equip SWAT²⁰ van esbotzar la porta de la cabana de Theodore Kaczynski la matinada del 3 d'abril del 1996. Dins de la cabana, van trobar elements per realitzar explosius, descripcions dels atemptats i el manuscrit *La Societat Industrial i el seu Futur*. Theodore Kaczynski, l'UNABOMB i F.C, eren la mateixa persona, presumptament. Aquestes proves, tot i ser inculpatòries, podrien ser considerades circumstancials en un judici. Després que el diagnosticuessin

---

¹⁹ Manera particular que té algú de parlar una llengua, com les variables en el significat, peculiaritats, entonació, argot, etc.

²⁰ Sigles de *Special Weapons and tactics*, és a dir, les forces especialitzades en intervencions d'alt risc als Estats Units.

durant la fase inicial del judici amb esquizofrènia paranoide, però el consideressin “competent” i “jutjable”, va acceptar tots els càrrecs de culpabilitat, esquivant així la pena capital. Va ser condemnat a la cadena perpetua sense possibilitat de rebre la condicional. Actualment compleix condemna a la presó de màxima seguretat ADX de Florida.

Aspectes a destacar del manifest:

Amb relació al **aspecte formal** del manifest:

Va ser escrit en una màquina d'escriure. Aquest fet, no és gens baladí, ja que ens indica el tipus de persona que l'escriu. Com veurem més endavant, això és símptoma d'un rebuig extrem cap a la tecnologia.

Va ser redactat per Theodore Kaczynski exclusivament, tot i ser firmat pel grup F.C. En el text utilitza els plurals com a pronoms personals, és a dir, “nosaltres”. Les investigacions policials han descartat la possibilitat que el redactés amb algú o tingués cap mena de còmplice.

La manera en el redactat és pròpia d'un treball acadèmic, redactat enumerant els paràgrafs i amb unes notes finals.

El manifest té un total de 40.000 paraules aproximadament.

Amb relació al **contingut** del manifest:

En el paràgraf 1: ens diu clarament que la revolució industrial ha estat un desastre per la raça humana. Aquesta és la seva primera frase. Després continuarà dient que la revolució contra la societat industrial és la solució, ja que aquesta no pot ser “arreglada” ja que la llibertat (la correcta, no la que ens han fet creure com a bona) i la societat tecnològica són incompatibles (paràgraf 113).

Dedica molt espai a criticar al sector liberal²¹ o seguidors del “*leftism*”, és a dir a sectors de l'esquerra. Ell mateix diu que l'esquerra està fragmentada i que no es pot definir amb precisió que és ser d'esquerres. En paràgrafs posteriors definirà les tàctiques utilitzades per aquests grups com ineficients i fins i tot “masoquistiques” (paràgraf 20). En un moment donat, qualifica als seguidors de

---

²¹ Entès “liberal” com a persones d'esquerres o progressistes. La condició nostrada de liberal es antagònica al significat en anglès del terme.

l'esquerra com a persones que busquen el poder, per col·lectivitzar el pensament i unificar-lo. Com la tecnologia és una eina poderosa per arribar al poder, mai no deixaran d'utilitzar-la (paràgraf 214). Arriba a la conclusió que l'esquerra moderna és una força totalitària (paràgraf 219).

En els capítols posteriors defensa que la sobresocialització ha comportat la falta d'autonomia en l'ésser humà, i aquesta a la submissió a la tecnologia i al control.

Amb relació als anarco-primitivistes, ens indica la visió *naïf* que tenen de l'home, on no treballa, va recollint fruita dels arbres i no pateix i viu en harmonia i cooperació. Ens diu que no tot van ser llums i dolçor en la vida de l'home primitiu (paràgraf 45). Si bé reconeix que l'home primitiu pateix moltes penúries, diu que pot defensar-se d'aquestes (com per exemple d'un animal que l'ataqui) (paràgraf 68 i 69) a diferència de l'home modern, que està completament indefens. Aquestes consideracions seran molt importants posteriorment, en definir la seva ideologia.

En successius paràgrafs anomena als que critica com a "tecnòfils". Cal destacar, que en tot moment accepta que hi ha aspectes bons de la tecnologia, però que són inseparables dels aspectes dolents, i aquests últims acaben sent molt més perjudicials per a l'home que els beneficis que es podrien aportar.

En relació al terrorisme, el declara un símptoma de la societat industrial, i com un element -juntament amb altres grups delinqüencials o violents- que posa en risc la supervivència de la societat industrial. Curiosament, en diferents llocs explica que la revolució no pot ser política, i que la revolució violenta no té ser obligada (paràgraf 193).

No hi ha cap contingut tàctic ni tècnic.

Objectius:

En cap moment deixa explícit al manifest quin són els objectius de F.C, i només poden endevinar de forma implícita.

Segons el mateix Theodore Kaczynski, va enviar una carta al diari *San Francisco Examiner* al desembre de l'any 1985 (però no publicada pel diari, i que sempre ha negat rebre-la), on F.C explicava els motius de les seves accions. Presumptament, aquesta carta es troba en una col·lecció de la Universitat de

Michigan, i dic presumptament perquè he demanat l'accés sense resposta ulterior, així que donaré veracitat a les còpies d'internet. En el punt 1 de la carta, diu:

1. El club de la llibertat té com a objectiu la destrucció completa i permanent de la societat industrial moderna de totes les parts del món. Això vol dir que no hi ha més avions, ni més ràdios, ni més drogues miraculoses, ni més carreteres asfaltades, etc.

D'aquest fragment podem extreure que els objectius de Theodore Kaczynski són realitzar la revolució que posi fi a la societat industrial, eliminant l'ús de la tecnologia.

Els objectius del manifest, són transmetre una idea, la idea de la necessitat i la urgència de realitzar la revolució contra la tecnologia. En aquest cas, els atemptats semblen ser un altaveu pel manifest i no a l'inrevés. De fet, un cop li ho publiquen, realitza un atemptat solament i deixa d'atemptar, com va prometre. A l'indicar en diferents punts del manifest que la lluita armada no és l'única opció viable per aconseguir-ho, m'inclino més a pensar que el seu objectiu en publicar el manifest és expandir una idea només (i evidentment, aconseguir-la, però per això necessita que molta gent la conegui), i no la realització d'atemptats directament.

Per Theodore Kaczynski, els atemptats són un mitjà, per difondre el seu vertader objectiu. Podríem argumentar que per cap terrorista el fet de realitzar l'atemptat *per se* és l'objectiu final, sinó l'objectiu polític que busquen; i seria completament cert. Però per la majoria de terroristes, cometre atemptats té una funció i impacte en la seva tasca i objectius finals (per exemple: fer sentir por i que la gent marxi, provocar un contraatac, venjar-se contra occident...) i no els necessiten per fer-se a conèixer de forma primerenca. Per Kaczynski això no és així; ell només busca que la gent "desperti" del seu adoctrinament social, i abandoni la tecnologia.

No es tracta de què Theodore Kaczynski es nodreixi de la publicitat, la publicitat és el seu fi últim.

Ideologia:

En el punt 4 de la carta, mencionada anteriorment, expressa que F.C és anticomunista, es defineix com d'*antileftism*, i antisocialista, però que no té res a veure amb la dreta. De fet, considera el moviment com apolític.

A causa dels fets esmenats anteriorment, haig de considerar a Theodore Kaczynski, sense cap mena de dubte raonable, com a neoludita de forma clara i evident. Totes les idees del manifest i les cartes escrites per F.C apunten a això de forma inqüestionable. Els objectius escollits pel terrorista son clarament seleccionats per la seva relació amb la tecnologia, la ciència o el coneixement.

En relació amb l'anarco-primitivisme, ell dedica moltes pàgines a criticar-la. En canvi, ell ha estat vanagloriat i definit com a "presoner de guerra" per algunes organitzacions anarco-primitivistes. No puc afirmar a dir, que ell s'identifiqui amb l'anarco-primitivisme, però sí que comparteixen parcialment l'ideari.

En relació amb l'anarquisme "pur", en múltiples ocasions -quasi fins a l'extenuació del lector- dedica innumerables paràgrafs a criticar l'esquerra en general. L'únic que té en comú amb l'anarquisme és el desig per evitar el poder i el control sobre les llibertats de l'individu que aquest comporta i en aquest sentit estricte sí que seria anarquista. Això si, en un intent d'ubicació més estricte, seria -com a molt- anarcoindividualista, on l'individu te'l pes final; també podríem argumentar que el seu anarquisme és més anarquisme verd (o ecologisme radical) que anarquisme tradicional, sumant els seus pensaments neoludites.

4.2.2 Anders B. Breivik

Va néixer el 3 de febrer del 1979, a Oslo, Noruega. Va créixer amb la seva mare, ja que els seus pares es van separar quan ell tenia un any. El seu pare era un diplomàtic noruec, la seva mare era infermera. Segons unes informacions publicades en diferents diaris, la seva mare -que en disposava de la custòdia- tenia diversos problemes psicològics i psiquiàtrics i que podrien haver afectat en Breivik durant la infància (Orange, 2012). Els serveis socials de Noruega, van intentar durant diferents ocasions treure-li la guarda i custòdia, sense èxit. Hi ha informació contradictòria en relació amb la seva adolescència; algunes fonts indiquen que va ser completament normal i altres indiquen que va patir assetjament i depressions durant les edats primerenques en l'adulesa.

Posteriorment, va tenir una infància tardana sense aspectes a destacar. Va confirmar-se en la religió luterana de Noruega a l'edat de 15 anys (O'Reilly, 2011). Posteriorment en cartes destinades a diferents mitjans, es va declarar seguidor d'*Odin* i del paganisme (*Vårt Land*, 2015).

Sembla que va tenir algun problema amb el vandalisme, en relació amb els grafitis (pintades), però no hi ha registres posteriors de violència ni delictes violents. 22 de juliol de 2011.

Un cop radicalitzat²² va començar a preparar-se per la a la realització d'atemptats. Va comprar un terreny on va fundar una empresa agrícola, i va comprar tones de fertilitzant. Durant aquesta època, va escriure el seu manifest: "2083: Declaració Europea d'independència". Va intentar publicar-lo a internet, sense èxit (ja que mai va aconseguir viralitat ni rellevància). Durant aquesta època, va adquirir un rifle semiautomàtic *Ruger Mini-14* (amb una llicència de caça) i una pistola *Glock* (amb una llicència de tir esportiu) (Aspøy, 2011). Per agafar experiència tàctica, va entrenar al club de tir d'Oslo i va practicar amb jocs FPS²³ tipus *Call of duty*, tal i com recomana al manifest (p. 908).

---

²² No he pogut trobar informació consistent sobre com i perquè és va radicalitzar. Durant l'edat dels 20-25 anys, sembla que va començar a jugar a videojocs i a "freqüentar" fòrums anti-inmigració. El motiu d'adhesió a aquest grups, podria ser la manca d'altres grups on pogués encaixar.

²³ Sigles de *first person shooter*. Jocs on el principal objectiu es disparar en primera persona.

El dia 22 de juliol de 2011, a les 15:25, va detonar una furgoneta bomba, en les immediacions de la residència del primer ministre de Noruega, a Oslo; concretament al conjunt d'edificis d'oficines anomenat *Regjeringskvartalet*. Per fer-ho, va utilitzar 1000kg de fertilitzant i altres elements químics, com l'alumini en pols.

Després es va traslladar a la propera illa de Utøya (a 38km del centre d'Oslo, una hora de trajecte en vehicle privat). Abans de la detonació, va vestir-se de policia. Va utilitzar aquesta roba per poder accedir amb el *ferry* a la illa i va al·legar ser un enviat de la policia amb la funció de garantir-ne la seguretat. En la illa s'estava celebrant un campament d'estiu de les joventuts del partit polític Laborista (les joventuts s'anomenen "*la lliga dels joves treballadors*"). Amb l'excusa d'una reunió per explicar-ne mesures de seguretat provocades pels atemptats d'Oslo va reunir els participants en un edifici. A continuació va començar a disparar-los amb les armes que disposava.

Van morir 69 persones, on hi ha víctimes menors d'edat (33 de les víctimes), de fins i tot 14 anys (Sollid et al., 2012). A aquesta xifra cal afegir els 8 morts en l'explosió d'Oslo, resultant el total en uns 77 morts.

A continuació hi ha una imatge que visualitza el número de víctimes:

Il·lustració 2: víctimes als atemptats de Breivik. Elaboració pròpia.

El tiroteig va acabar en arribar la policia a l'illa, una hora després de l'inici dels trets; on immediatament va llençar les armes a terra i va posar les mans al cap, agenollant-se i rendint-se sense oposar resistència. Això es força contradictori amb les indicacions del seu manifest, ja que aquest dedica espai a parlar del martiri²⁴ i de les virtuts d'aquest (indicant, per exemple, el bon ús que han emprat d'aquest els jihadistes), fins i tot proposa medalles d'honor per aquells qui se

²⁴ Entès martiri com el resultat de morir lluitant per una causa, i en concret, en un atemptat contra l'enemic .

sacrifiquin per la causa templera; Breivik avisa que només hi ha dos finals, la captura o la mort, i sembla que escull la primera força ràpid (p. 942). Més endavant, declararà als policies d'Europa com a persones que empatitzen en la "creuada" i que explica que no té intenció en ferir-los de cap forma (p. 1128) justificant així, la seva rendició sense ferir cap agent de policia.

Amb la seva rendició finalitzava l'atemptat armat amb múltiples víctimes més letal fins al dia d'avui.

Just després de la seva detenció, la policia el va interrogar per saber si els atemptats formaven part d'un exercici coordinat i per saber si n'hi hauria més. En aquest interrogatori, va al·legar ser part d'un grup més nombrós, el grup PCCTS²⁵ més conegut com els cavallers templers; que és el grup que firma el seu manifest.

En el judici, va ser diagnosticat d'esquizofrènia paranoide pels equips de psiquiatres forenses; on després un altre equip de professionals va contradir aquest primer examen, argumentant que no patia esquizofrènia paranoide (possibilitant així el compliment de penes privatives de llibertat i no el compliment de mesures de seguretat com l'ingrés en hospitals psiquiàtrics), però va ser diagnosticat d'un trastorn narcisista de la personalitat. Aquest primer diagnòstic podria haver estat induït per les informacions precipitades dels diaris, que és van apreuar en qualificar-lo de "boig", ja que entenien que ningú en les seves correctes capacitats mentals podria haver realitzat semblant acte.

Durant el procés judicial, on es va declarar innocent, ja que segons ell va actuar en legitima defensa (*The telegraph*, 2012); va declarar les seves motivacions, i aquestes declaracions coincideixen plenament amb els continguts del manifest. A més, va declarar que va motivar-se en els nacionalistes serbis i en la matança de Srebrenica (Pidd, 2012). Cal destacar que en cap moment va sentir remordiment o culpa, i de fet, el primer dia de les seves declaracions -el 17 d'abril- va dir que si tingués l'oportunitat ho tornaria a fer (Hall, 2012).

Va ser condemnat el 24 d'agost de 2012 per delictes de terrorisme²⁶ a una condemna de 21 anys, amb un temps de compliment no menor de 10 anys. Cal

---

²⁵ Sigles de *Pauperes commilitones Christi Templique Salomonici*.

²⁶ Inclosos al capítol 14 §147a del codi penal civil de Noruega.

esmenar que si el reu continua sent considerat perillós per la junta de tractament, podrà ser condemnat a 5 anys més de presó; resultant així teòricament en una possible cadena perpètua. Cal dir que el sistema penal de Noruega és un dels sistemes penals més garantistes del món, i hi ha hagut polèmica en les condicions de l'empresonament d'en Breivik, per ser considerada com "tova". Posteriorment, va demandar al govern per les condicions del seu empresonament, on deia que l'aïllament vulnerava els seus drets humans, entre altres queixes i demandes.

Totes aquestes informacions, ens fan pensar que Anders Breivik va planificar durant molt de temps ambdós atemptats i que aquesta minuciosa preparació el va portar la realització exitosa dels dos. Cal esmenar la diferència entre el *modus operandi* de les accions, un cotxe-bomba en un, i un tiroteig en l'altre; fent que la correcta realització dels atemptats i la no captura prematura esdevinguin encara més difícils.

Amb relació a l'actuació policial, cal esmenar que va ser força criticada i degut a aquestes crítiques el cap del servei de la policia de Noruega va acabar dimitint. Segons un informe encarregat pel parlament noruec, anomenat l'informe Gjørv (sent Gjørv el cognom de la persona que el va comissionar), va haver múltiples errors en aquesta resposta policial. En un informe resumit en anglès, publicat pel parlament diu el següent:

[...] Una operació policial més ràpida podria haver estat una possibilitat realista. L'autor podria haver estat detingut abans aquell 22 de juliol.²⁷ (Gjørv et al., 2012).

L'informe, també destaca la manca en matèria de prevenció, ja que Anders Breivik va adquirir les armes i els potenciadors per l'explosió un cop publicat el seu manifest.

---

²⁷ Traduït del anglès.

Aspectes a destacar del manifest:

Amb relació al **aspecte formal** del manifest:

L'autor mateix el qualifica de "compendi", és a dir, un recull d'informació diversa sobre una àrea de coneixement concret.

Utilitza imatges quan ho creu convenient, però no aporten cap informació rellevant; finalitza el manifest amb 6 fotografies seves (a l'última apareix amb dues dones). Hi ha diferents enllaços a webs.

El manifest té un total de 800.000 paraules aproximadament.

Amb relació al **contingut** del manifest:

A nivell de contingut, podem dir que és una amalgama de diferents temàtiques. Podem compartimentar el contingut en 4 temes:

1. Revisió històrica i motivacions (p. 45 fins a p. 726), on explica els orígens històrics de l'Islam, dels templers, d'Europa i altres aspectes, de forma molt extensa. Juntament amb la revisió històrica, emprarà altres aspectes per justificar l'actuació posterior al problema que argumenta (creació de l'Euràbia i la islamització d'Europa); com per exemple, aspectes sobre el cristianisme, la falta d'efectivitat de la democràcia per culpa de la globalització i la cessió de sobirania a la UE, la correcció política, entre molts altres.
2. Solucions a la islamització (p. 727 a p. 842), on declara una hipotètica declaració d'independència Europea (semblant a la declaració d'independència Americana de Jefferson), on exigeix la fi de la multiculturalitat i la fi de la immigració musulmana, sota amenaça de deixar de pagar impostos i adoptar les mesures oportunes per garantir-ne la seguretat i la seva supervivència (dels europeus). A continuació, explorarà les diferents opcions pacífiques o no violentes per acabar amb la islamització, i les descartarà totes. També elabora una llista de tipus de "traïdors", en tipus "A", "B" i "C"; on fins i tot els acusa de crims de genocidi cultural contra els europeus. Anomenarà a la solució violenta com la Guerra Civil Europea, i si es compleixen les seves previsions, acabarà l'any 2083 amb l'execució dels traïdors de tipus a i b i amb la deportació

dels musulmans. A causa de aquesta guerra civil, apareix una ordre militar, la dels templers, que se'n ocuparà de liderar la "creuada".

3. Manual operatiu, tàctic i tècnic (p. 843 a p. 1114). Com ell defensa que la gent ha estat abduïda per un "rentat de cervell" (p. 796), i caldrà fer les accions de forma clandestina, aporta un manual per a la consecució exitosa dels atemptats. En aquí els continguts són de tota mena, que van, des de com comprar una arma, a saber utilitzar-la, aspectes sobre l'equipament, la utilització d'uniformes de policia, l'adquisició d'armes de destrucció massiva o bé la utilització de centrals nuclears com a tal, la creació d'uniformes i medalles dels cavallers templers, guia d'exercicis, instruccions per a trobar un advocat en el judici, etc.
4. Miscel·lània. (p. 1145 fins al final, p. 1504). Aquí parla d'altres aspectes que no ha trobat convenient introduir en les altres parts, com per exemple una crítica al feminisme dient que en el fons és marxisme cultural, les recomanacions a la policia que esmenava en la part anterior, qüestions genètiques i demogràfiques, recomanacions pel final del conflicte...

Amb relació a l'autoria, en moltes ocasions fa una còpia literal d'altres autors. Principalment, còpia els textos de "Fjordman" el pseudònim que utilitzava Peder A. Nøstvold Jensen, en el seu blog i en el seu llibre *Defeating Eurabia*. Aquest, en el seu llibre, prohibirà l'atac contra musulmans i la utilització del seu material per aquells que cometin atacs violents contra persones (Fjordman, 2008, p. 5), on Breivik no li farà cas. Aquest llibre, sembla ser la seva principal font d'inspiració ideològica. Durant el manifest, l'arriba a citar (copiant tot el seu contingut) fins a 102 cops.

Objectius

Els objectius d'Anders Breivik en publicar el seu manifest, són la motivació d'atemptats posteriors que ajudin a reduir la islamització d'Europa. Per poder fer-ho, sap que cal motivar a altres persones i diu al seu manifest:

L'operació militar real (l'atemptat) és una subtasca, a més de constituir un mètode de màrqueting per a la distribució d'aquest compendi entre altres coses (p. 1407). [...] Un cavaller (de l'ordre) no és només un valent combatent de la resistència, un exèrcit d'un sol home; també és una agència de màrqueting d'un sol home (p. 1066).

Amb aquesta frase, explicita la importància que té el màrqueting per ell, sent crucial per a l'efectiva expansió de les seves idees. Juntament amb això i els constants esforços que dedica als aspectes instruccionals en la realització d'atemptats, puc concloure que els objectius del manifest son expandir la seva ideologia i motivar la realització d'atemptats afins futurs.

També, argumenta que aquests atemptats seran percebuts com a actes horribles per part del públic, però que seran per l'enemic un "martiri" psicològic en la "fase 1", i per tant, tenen un objectiu funcional clar.

Ideologia

Els adjectius que millor defineixen a Anders Breivik són els de xenòfob i racista, especialment contra els musulmans, és a dir, islamòfob. Aquesta elevada islamofòbia li fa pensar que la solució a la imposició de l'Euràbia és l'expulsió dels musulmans o directament el genocidi d'aquests i dels traïdors europeus que els hi ajudin (uns 400000 aproximadament, segons els seus càlculs). Cal esmenar també que denomina als aliats europeus de l'islamisme com a marxistes culturals, ubicant-se en l'espectre de l'extrema-dreta -ja que per ell, són d'extrema esquerra o de l'esquerra postmoderna- sent la dreta l'única aliada en el conflicte.

En moltes ocasions, defensa el paper dels jueus (o bé d'Israel) contra els musulmans, i en algunes pàgines del manifest titlla a Adolf Hitler de traïdor contra les tribus germàniques (p. 1165), tot i que després, en presó, dirà que sent com a seves les idees del nacionalsocialisme, i on fins i tot, el 2017 farà la salutació nazi (o salutació romana) davant del tribunal (en la demanda de vulneració dels seus drets humans). Aquest fet, és completament contradictori amb el seu manifest, ja que dirà que la salutació dels PCCTS és la del puny en alt (p. 1105).

Just després dels seus atemptats, va ser descrit com un fonamentalista cristià. Això, un cop es llegeix el manifest, és fàcil de negar. Un fonamentalista cristià no acceptaria en el seu grup als ateu i agnòstics (com fa a la p. 829), de fet sí que els denomina ateu o agnòstics cristians, indicant la prevalença en l'àmbit cultural vs. el religiós (no sent necessària una formalitat religiosa cristiana) (p.1308). En el manifest expressa que ell és cristià, però que sent respecte per l'Odinisme. Posteriorment, adoptarà aquesta religió a presó i dirà que Jesucrist

era “patètic” mentre que al seu manifest, tota la inspiració del moviment PCCTS gira entorn la figura de Jesús i de les seves accions. Si és un fonamentalista cristià, és un fonamentalista cristià curiós, com a mínim.

Aquestes contradiccions només són prova de la dificultat en l'etiquetatge ideològic d'algú. És el mateix Anders Breivik l'empresonat i aïllat que el que va cometre els atemptats, ideològicament parlant? La resposta a aquesta pregunta és difícil de contestar, ja que té declaracions completament contradictòries, juntament amb les contradiccions que ja hi havia al manifest, que no són poques.

En relació amb el nacionalisme, cal dir que defensa el sorgiment d'un “nacionalisme europeu” – i que per tant, no sembla ser nacionalista noruec – i que defensa el nacionalisme cultural de països com la Xina o el Japó (que indica que només va acollir a 16 refugiats durant el 1999, i que per tant és un exemple a seguir) (p. 703).

L'única ideologia que puc definir com a seva; sense cap mena de dubte raonable, és la de la islamofòbia, si ho considerem una ideologia.

4.2.3 Brenton Tarrant

Abans de començar aquesta part del treball, és necessari fer un aclariment. La sentència del judici pels atemptats de Christchurch del 15 de març del 2019, on s'acusa a Brenton Tarrant de l'autoria d'aquests atacs, i per tant de la comissió d'atemptats terroristes; encara no ha estat publicada (no hi ha hagut una lectura de la sentència públicament, i per tant, falta l'última fase del judici) per culpa de la situació de pandèmia que ha provocat la Covid-19. De fet, encara podria recórrer la decisió al tribunal suprem de Nova Zelanda. Però, en un canvi sorprenent dels esdeveniments, el dia 23 de març del 2020, va declarar-se culpable de tots els càrrecs que se l'acusen, i previsiblement, la sentència serà publicada aviat, per aquest motiu el consideraré culpable dels crims que se l'acusen i de l'autoria del seu manifest, a l'espera de la lectura de la sentència, amb la intenció de facilitar la redacció d'aquest text. No vull deixar-me d'esmenar que el principi de presumpció d'innocència és una garantia protegida a la mateixa Declaració Universal dels Drets Humans (art. 11); i que per això mateix, Brenton Tarrant o qualsevol altre, només és completament i efectivament culpable quan el tribunal d'un judici just així ho dictamini.

Brenton Tarrant, va néixer el 1990 o el 1991 (sent aquesta data exacta desconeguda) a Grafton, Austràlia. La informació bibliogràfica de Tarrant, és escassa i contradictòria; hi ha algunes informacions al seu manifest respecte a la seva infància i adolescència. Quan li pregunten qui és ell, respon al seu manifest:

Vaig tenir una infància regular, sense grans problemes. Vaig tenir poc interès per l'educació durant la meva escolarització, amb prou feines aconseguia un aprovat. [...] Sóc un home blanc normal, amb una família normal (p. 5).

Segons alguns diaris, va treballar a un gimnàs d'entrenador personal (Workman et al., 2019). Després de la mort del seu pare al 2010, va rebre una herència que el va permetre viatjar pel món. També al·lega que va rebre uns diners degut a unes inversions en una pàgina web de compra-venda de *Bitcoins* anomenada

Bitconnect, que ha estat declarada com a estafa ponzi²⁸ fet que fa pensar que aquestes declaracions no son del tot certes.

Ell afirmarà viatjar a diferents països Europeus com França, Portugal i Espanya. Ell no ho diu, però hi ha proves fefaents de què va viatjar a molts més països, com Pakistan, Corea del nord, Bulgària i Hongria (Workman et al., 2019).

A les 1:40 de la tarda d'un divendres (no és gens casual escollir aquest, ja que els divendres hi ha l'obligació pels homes musulmans d'anar a la mesquita, com a mínim aquest dia), Brenton Tarrant, entrarà a la mesquita Al-Noor, i obrirà foc contra els creients que es trobaven a dins. L'atac durarà un total de 6 minuts. Posteriorment, després d'abandonar l'escena, conduirà fins a la mesquita Linwood Islamic Center, on obrirà foc contra més persones. Després de 7 minuts d'atac, va ser detingut per la policia quan estava de camí cap a una altra localització (amb la intenció de continuar els atacs). No va oposar resistència ni va disparar en cap moment a la policia. Deixava al seu darrere 51 persones mortes, 41 a la mesquita Al-Noor i 7 a Linwood, mentre que 1 va morir en el trasllat cap a l'hospital i dos van morir setmanes després (Hunt, 2019).

A continuació hi ha una imatge que visualitza el número de víctimes:

Morts en Al Noor

Morts en Linwood

Morts en trasllat o en hospital

Il·lustració 3: víctimes als atemptats de Tarrant. Elaboració pròpia

L'atemptat va ser retransmès mitjançant un vídeo penjant en *streaming* a Facebook. En ell s'observa com entra a la primera mesquita, armat amb una escopeta i múltiples armes de guerra. En el vídeo de l'atemptat, s'observa que portava roba militar i semblava tenir força entrenament tàctic a l'hora de fer

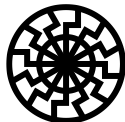
²⁸ Tipus d'estafa piramidal.

l'entrada i en el temps de recàrrega de les armes. Com a curiositat podem afegir que portava, a un dels dos fusells, una llanterna amb efecte estroboscòpic per cegar a un possible atacant. Al manifest declara haver entrenat durant dos anys per cometre l'atemptat. La preparació de l'atemptat és elevada, tant en tàctica com en material (fins i tot cuida l'estètica i la simbologia).

Recentment hi ha hagut una migració dels temps d'utilització i visionat des dels mitjans tradicionals de comunicació cap a models nous en línia, on les xarxes socials són el protagonista, i per tant hi ha hagut una "democratització" de la informació. Però tota eina a les mans equivocades pot convertir-se en una arma. Per Brenton Tarrant (i pels següents atemptats futurs) era la seva vertadera arma, si més no, la que realment l'ajuda a aconseguir el seu propòsit. No sorprèn que hagi passat, el que sorprèn és que no hagi passat abans. El plantejament de l'atemptat era provocar que *l'streaming* esdevingués viral, i de fet, així va ser. *Facebook* declara haver esborrat 1.5 milions de vídeos relacionats amb l'atemptat (*mirrors*). Segons *GoogleTrends*, el moment on més s'ha buscat el terme "New Zealand" en aquests últims cinc anys coincideix amb els dies posteriors als atemptats. Si saps com funciona internet, saps que un cop és "viralitza" un contingut, és pràcticament impossible eliminar-lo. L'única solució és que els usuaris denunciïn als mateixos aplicatius allò que veuen i que no vulguin descarregar-ho i/o compartir-ho. De fet, *Facebook* disposa d'algoritmes (potents i molt cars, i que són dels millors del món) que quan detecten imatges de violència o explícites, filtren i bloquegen el contingut que es mostra automàticament. Això no va funcionar perquè el sistema va interpretar l'atemptat com un videojoc FPS; era massa realista i violent per ser real (Rosen, 2019).

Respecte a la simbologia, s'esmerça molt. En les armes es poden trobar inscripcions de tota mena i durant els seus trajectes en cotxe posa diferents músiques, com per exemple "Remove Kebab" una cançó nacionalista sèrbia que celebra el genocidi de Bòsnia i que és un himne de les comunitats d'extrema-dreta i neonazi d'internet.

A continuació hi ha una taula on destaco algunes inscripcions que es van trobar a les armes de Tarrant:

Inscripció	Significat
14 Words	Relacionat amb el <i>Mein Kampf</i> . Les 14 paraules són: "Hem d'assegurar l'existència del nostre poble i un futur per als nens blancs".
Turkofagos	Nom de les milícies gregues que lluitaven contra l'imperi otomà
Lepanto 1571	Batalla de Lepant, victòria de la lliga santa contra els otomans.
732 Tours	Batalla de Tours/Poitiers, on els francesos guanyen als soldats del califat omeia.
Josué Estebanez	Neonazi que va assassinar a un jove de 16 anys, a Madrid.
Alexandre Bissonette	Va matar a 6 musulmans a Quebec l'any 2017.
Pelayu	Fa referència a Pelai I, heroi de la Batalla de Cuadonga.
Welcome Refugees to Hell	Resposta al moviment Refugees Welcome.
For Madrid	En referència als atemptats del 11M.
Runa Odal: 	Símbol de la 7 ^a divisió de muntanya de les SS de Hitler. Actualment és un símbol neonazi.
Sol negre: 	Símbol ocultista de les SS, actualment és un símbol neonazi. Aquest símbol, té una especial importància per l'autor, ja que el col·locarà en la portada del seu manifest.

Taula 5: Llistat de simbologia destacada de Tarrant. Font: Elaboració pròpia segons les imatges de les armes.

Si bé al seu manifest no dedica espai a una discussió històrica, podem dir que sí que l'observa i dedica esforços en deixar-ho evident (ja que així pot defensar argumentalment les seves teories).

Aspectes a destacar del manifest:

Amb relació al **aspecte formal** del manifest:

El format majoritàriament es pot dividir en dos, un format d'entrevista escrita i després una sèrie de textos amb un "destinatari". No és un llibre a l'ús. La lectura és fàcil i senzilla.

No utilitza imatges (amb l'excepció de la portada i la contraportada).

El manifest té un total de 16.000 paraules aproximadament.

Amb relació al **contingut** del manifest:

Primer -després d'una breu introducció- inicia el manifest amb un text en format d'entrevista transcrita, on respon una sèrie "possibles" preguntes tal com ho anomena ell (on explica i defensa la seva ideologia, motius...).

A continuació, afegeix en el mateix format, unes respostes als seus detractors (p. 19). Després d'aquesta part, inclou unes respostes per grup, dirigida cap a conservadors, cristians, marxistes i comunistes i als turcs.

Després adjuntarà una sèrie d'explicacions diverses, per defensar la seva estratègia; aquí és important remarcar que hi ha mencions a la no eficàcia de la democràcia i a qüestions demogràfiques. Finalitzarà el manifest amb unes conclusions breus.

No hi ha apareix cap menció tàctica ni tècnica.

Objectius:

Els seus objectius (a l'atemptar) estan explícits al manifest; vol evitar la immigració islàmica, que denominarà com a conquesta; vol venjar-se (de diferents situacions, concretament 4) especialment de l'assassinat d'Ebba Åkerlund²⁹; així com l'inici d'atemptats i de violència contra els "invasors" i per intimidar-los perquè no vinguin a terres europees³⁰. Cal fer un esment especial a

---

²⁹ L'Ebba va ser assassinada en un atemptat jihadista a Estocolm, l'any 2017.

³⁰ Ell és referirà a terres europees com a terres poblades majoritàriament per persones blanques; i per tant, inclourà als Estats Units d'Amèrica, Austràlia i Nova Zelanda. De fet, dirà que un australià només és un europeu ebri (p. 21).

l'últim motiu, que és la creació de conflictes als EUA entre els partidaris de la segona esmena de la constitució (dret a posseir i portar armes) i els detractors.

Segons Tarrant, aquest conflicte acabarà en la "balcanització" dels Estats Units, separant les races acabant amb el somni del "*melting pot*".

Els motius de la publicació del manifest son donar context als seus atemptats, per fer veure a la població europea la situació de conquesta que està patint, amb l'objectiu que es cometin més conflictes (accions per defensar-se de la conquesta) per acabar amb aquest "reemplaçament" que estan patint els blancs, a causa de la intimidació que provocaran en la població musulmana. Això sí, el fet de no introduir cap element instructiu tàctic al manifest i el format d'entrevista em fa portar a pensar que l'esforç en la redacció està més encaminat a donar explicacions per les seves accions i no tant la motivació directa a la comissió d'atemptats (en tot cas, el que sí que intenta és disseminar la ideologia), que evidentment no desaconsella en cap moment.

Cal esmenar també, que al manifest s'inclouen missatges que tenen la intenció de fer portar a la persona que el llegeixi a confusió (ja que només podrien ser entesos per persones que tinguin coneixement en algunes subcultures d'internet). Culparà als videojocs *Spyro the Dragon* i *Fornite* de la seva radicalització i assimilació de la violència (p. 17), i cal suposar-ne la ironia i sarcasme de l'autor, ja que ambdós jocs són d'estètica infantil i escàs o nul contingut violent/*gore* o polític. Juntament amb altres mencions a altres *memes*³¹ (com esmenar que té accés a tot l'arsenal dels *Navy SEALs* o l'esment al *youtuber* PewDiePie) sembla que Tarrant s'estigui rient directament dels lectors i sobretot dels nuls coneixements sobre aquests aspectes de la premsa escrita, que es van apreuar a dir que havia estat radicalitzat pels videojocs, sense saber que s'estaven referint a un joc recomanat per nens de tres anys, on un drac ha de trobar els 100 ous màgics. Això només ens demostra la complexitat que té un crim com aquest i la prudència que cal tenir en la interpretació d'aquest tipus de textos.

---

³¹ Un mem d'internet és unitat d'informació (en qualsevol format, imatge, vídeo, so...) de to humorístic que es replica a través d'internet, sigui de manera exacta o modificada i que esdevé viral en major o menor quantitat.

Ideologia:

Diu estar influenciat (per sobre de tots els altres) de Candance Owens (p. 17), una activista i comentarista en diferents espais (com el seu *blog* o la FOX); però no indica en cap moment els punts en comú. Owens, és coneguda pels seus missatges a favor de Trump i contra la comunitat negra. Cal esmenar que ella mateixa es contaria al consens científic envers el canvi climàtic (sent Brenton Tarrant, en paraules seves, eco-feixista).

També anomena a Anders Breivik, com a Cavaller justicier (p. 18), donant-li crèdit i reconeixement per les seves accions. Només li atorga haver-li proporcionat “inspiració” i de fet, en cap moment citarà i copiarà el manifest de Breivik. Respecte a aquest i les seves teories, només apareix la menció del títol de Breivik, i els templers no tornen a aparèixer en cap moment (amb l'excepció de la menció al papa Urbà II i les seves declaracions animant a les croades, en el missatge de Tarrant als catòlics [p. 26]). També al·lega haver tingut contacte amb ell, però això és improbable, a causa de la situació d'empresonament d'Anders Breivik segons el seu advocat.

En la seva inspiració i procés de radicalització, cal esmenar la pàgina web (tipus fòrum) *8Chan*, que està freqüentada per usuaris d'ultradreta i supremacistes blancs (amb 35000 visitants en un dia durant el 2014) juntament amb contingut pedòfil (O'Neill, 2020). En aquesta web, que es una mena de carreró fosc d'internet, on es comparteixen continguts que serien censurats en qualsevol altra plataforma; Tarrant va publicar nombrosos *post* on llençava missatges contra la immigració i l'Islam; així com el seu manifest simultàniament durant comissió dels atacs.

En relació a la seva ideologia, podem extreure-la de les seves declaracions al manifest:

Denomina al seu atemptat com a racista, xenofòbic, islamofòbic i contrari a la immigració (p. 13). Ell declararà que no té cap problema amb la diversitat, sempre que aquesta no sigui efectiva, ja que busca que les cultures, religions i races estiguin compartimentades en els seus respectius orígens. Més endavant s'autoqualifica com a racista i etno-nacionalista i negarà dir-se nazi (ja que per

ell no existeixen ja) i neonazi (ja que en ser un col·lectiu divers i poc definit, no vol incloure's).

També negarà ser un conservador (de fet, dedica una de les pàgines als conservadors, criticant-los) i és molt crític envers els treballs precaris, denominant-los com a esclavisme modern. Dirà que està en contra del capitalisme global degut a això.

No nega ni afirma ser cristià. També diu ser feixista (ja que està d'acord amb Oswald Mosley, un feixista britànic) i especialment eco-feixista. Després afirma identificar-se amb l'esquerra i la dreta depenent de la definició d'aquestes.

És especialment conscient dels problemes mediambientals del món i de sobre població, en una visió antihumanista amb tocs racials:

No hi ha un futur "verd" amb un creixement de la població que no s'acabi, el món verd ideal no pot existir en un món de 100 mil milions de persones. La immigració continuada a Europa és una guerra mediambiental i, en definitiva, destructiva per a la naturalesa mateixa. L'Europa del futur no és una de formigó i acer, fum i cables, sinó un lloc de boscos, llacs, muntanyes i prat (p. 38).

També defensa una puresa del cos, eliminant les drogues i recomana matar als qui venen i proporcionen drogues.

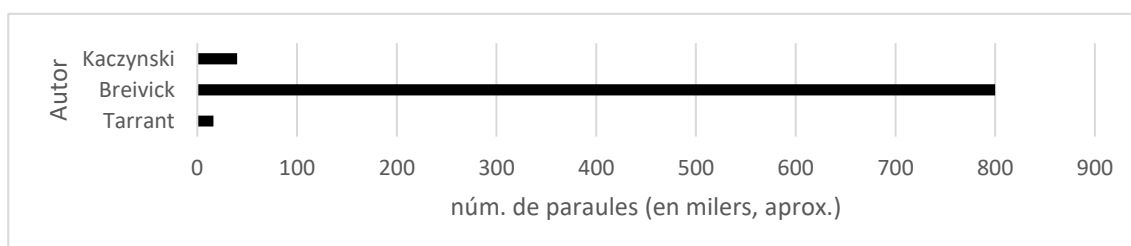
Per tant, amb els continguts descrits anteriorment i el seu manifest, puc afirmar que Brenton Tarrant és un racista i especialment un islamòfob. En l'espectre d'esquerra-dreta, s'ubicaria en l'extrema dreta, no econòmicament parlant, sense ser nacionalista (només etno-nacionalista). També és eco-feixista.

4.3 Anàlisi comparat

En aquest capítol busco comparar els continguts dels manifestos entre els terroristes, primerament entre Kaczynski i Breivik i segonament entre Breivik i Tarrant, per observar-ne les similituds i diferències que hi pugui haver. Abans, però, he cregut necessari fer una petita comparació en els aspectes formals de tots els manifestos analitzats.

4.3.1 Àmbit formal

La llargada dels manifestos és la següent (s'inclou un gràfic que ho il·lustra):

Il·lustració 4: gràfic número de paraules per cada manifest

Cal destacar la llargada del manifest de Breivik, que supera per llarg la dels demés (el manifest de Breivik és 20 vegades més llarg que el de Kaczynski).

Cap dels autors utilitza imatges de forma significativa ni important en nombre, sent Breivik l'únic que n'afegeix algunes, però que no proporcionen valor explicatiu ni argumental.

Amb relació amb el tipus de document, cal esmenar que els tres són ben diferents:

- Kaczynski optarà per un tipus de manifest molt formal, d'estil **polític** (típic d'altres manifestos polítics del segle XIX i XX, és a dir, un format de manifest "clàssic") i on només explicarà la seva ideologia i el seu argumentari.
- Breivik utilitzarà un format molt extens, on apareixen diferents continguts, sent aquets històrics, ideològics, argumentals, etc. Cal esmenar l'elevat contingut en format d'instruccions i consells per realitzar altres atemptats. Podríem dir que és un format tipus "**manual**".

- Tarrant el realitzarà seguint un format breu i concís; que fa que la transmissió del missatge sigui eficaç, clara i senzilla. Escollirà un format tipus “**entrevista**” on respondrà a unes preguntes freqüents imaginàries així com un format de cartes dirigides a segons quins destinataris particulars.

Els diferents models i formats utilitzats tenen particularitats que els fan ser menys o mes efectius en segons quines diferents finalitats i aspectes. Per exemple, el format clàssic de Kaczynski el fa ser correcte en la capacitat de transmissió d'idees, però no proporciona la capacitat per realitzar més atemptats, ja que no dona informació tàctica ni tècnica. En canvi, el format “manual” de Breivik si que proporciona aquesta informació, però és difícil d'escriure i de llegir (ja que una lectura/redacció minuciosa pot portar temps i sobretot, esforç); i caldrà destacar-ne les dificultats que un manifest de 1600 pàgines té per imprimir-se (que és l'única forma de no deixar cap tipus de rastre digital, utilitzar el paper). Per una altra banda, el format de Tarrant és el més efectiu, perquè és el més senzill i el que permet una lectura més “direccionada” a tot allò que ens sigui d'interès (ja sigui per preguntes o per destinatari en les cartes), amb la contrapart de no explicar -tant extensament- l'ideari. Aquest fet, em fa pensar que el que busca és explicar-se i donar les respostes que no podrà proporcionar (sent, el fet de voler motivar més atemptats, secundari). Cal esmenar, però, que el format breu, directe i senzill pot ser el més útil en la motivació o inspiració de futurs atemptats.

4.3.2 Contingut e Ideologia

Les semblances ideològiques entre Kaczynski i els altres dos terroristes son poques. Per Kaczynski, la inclusió de la dona en el mon laboral (i per tant, les idees feministes -que no citarà directament en cap moment-) només serveix per fer el sistema tecnològic més fort. Per Breivik, el feminisme prové del marxisme i només ha portat a la feminització del home occidental sent aquesta una de les causes que ens ha portat fins a aquesta situació. Ambdós terroristes no tenen una visió positiva del feminisme, però per argumentacions molt diferents evidentment.

Per una altra banda, les semblances ideològiques entre Breivik i Tarrant, son nombroses. Ambdós comparteixen la idea de la invasió islàmica a occident,

l'animadversió cap a aquell que té un altre color de pell o costums, i la idea de nació-raça, obviant els nacionalismes polítics. També coincideixen en la indefinició en el pla religiós, on un no respon i l'altre dona respostes contradictòries.

Però hi ha aspectes on són diferents:

En relació amb el nacionalsocialisme, Tarrant si bé no ho abraça sense embuts (negant la existència dels nazis durant més de 60 anys), sí que utilitzarà la seva simbologia com a pròpia, i dirà que ser nazi per ell és un compliment. Breivik, criticarà durament a Adolf Hitler per ser "seguidor del islam" en detriment del catolicisme (p. 567) i dirà que el personatge històric que més odia és Hitler (p. 1165).

En relació al ecologisme, Tarrant afirmarà ser un eco-feixista i que la preservació de la natura (p. 18) és per ell molt important i dedicarà una carta explicant que l'únic nacionalisme vàlid és el "nacionalisme verd". Breivik no fa cap menció a l'ecologisme en el seu manifest i l'únic aspecte que podria encaixar-hi o semblar-se és la seva defensa en relació amb la sobrepoblació, ja que argumenta que si no es disminueix la població podria haver una catàstrofe maltusiana (sempre culpant principalment al 2n i 3r món d'aquest fet) (p. 1203); sent aquesta menció no suficient com per catalogar-lo d'ecologista.

En relació amb el feminisme, Breivik, com ja he comentat abans, el qualificarà de catalitzador de l'islam, ja que ell entén que el feminisme defensa que l'opressió dels homes només prové de l'home blanc, així com la lluita contra la família nuclear (i els efectes que ha comportat la desaparició d'aquesta). També dirà que les dones tenen un comportament ètic en l'àmbit sexual pitjor que els dels homes, acusant-les de ser més promiscues; entre altres despropòsits. En canvi, Tarrant no escriurà la paraula "feminisme" ni un sol cop ni farà cap menció al feminisme. Podríem dir que aquest últim, de fet, utilitza el llenguatge "inclusiu", ja que en la majoria de moments utilitzarà la forma "*homes i dones*" (tant en les mencions que comporten un missatge positiu com en les que són negatives) i no farà cap crítica cap dirigida a les dones. No puc dir -ni molt menys- que sigui feminista, però sí que puc dir que no comparteix aquesta visió tant negativa del feminisme que té en Breivik.

5. Conclusions

Gràcies a la investigació bibliogràfica realitzada, la lectura dels tres manifestos i posterior encreuament de les informacions que aquests aporten, puc afirmar les següents conclusions, que responen a les hipòtesis -per ordre- que em plantejava a l'inici d'aquest treball de fi de grau:

Conclusió 1

“No es pot afirmar que tots els manifestos terroristes tenen el mateix objectiu únic”.

Ja hem vist que els objectius que persegueixen els terroristes en redactar i publicar un manifest no tenen perquè necessàriament coincidir i és un error aprear-se a dir que, *a priori*, són els mateixos. De fet, és ben normal, ja que els manifestos no sorgeixen *ex nihilo*, sinó que hi ha un subjecte darrere de la ploma que escriu, envoltada de la seva pròpia idiosincràsia. Alguns dels objectius que tenen els tres terroristes analitzats, seran comuns en els altres terroristes que vindran, no perquè siguin terroristes, sinó perquè són membres de l'espècie *Homo Sapiens Sapiens*, amb els seus punts en comú i les seves diferències.

Els objectius de cada terrorista analitzat (Kaczynski, Breivik i Tarrant, respectivament), es poden enumerar en tres:

1. Explicar la seva ideologia o fer-la conèixer.
2. Convèncer i/o entrenar seguidors, per la realització futura d'atemptats.
3. Proporcionar explicacions, com a objectiu primari i principal.

Dubto molt sobre la possibilitat que, pròximament, siguin publicats manifestos escrits per terroristes individuals que siguin aliens completament a un dels objectius enumerats anteriorment.

Respecte al compliment o no d'aquests objectius cal dir que en major o menor mesura, tots tres els han complert parcialment. Kaczynski és un dels terroristes més famosos de la història, per la seva astúcia i per la publicació del seu manifest a un dels diaris més importants del món. Breivik és ara una mena de figura i exemple a seguir per la seva dedicació en la seva causa i el seu èxit en l'atemptat, en diversos grups radicals d'extrema-dreta. Tarrant va aconseguir la prohibició de les armes a Nova Zelanda (com va predir) generant un debat molt

important i la successió d'atemptats de caràcter racista és evident i preocupant: tiroteig de la sinagoga de Poway, l'incendi provocat a la mesquita de Escondido, el tiroteig de El Paso o el tiroteig de la mesquita de Bærum...

En canvi, la fita que ells busquen no és complerta. La tecnologia continua sent un element clau en les nostres vides i les seves conseqüències negatives són encara molt menors en contraposició a les positives. I, afortunadament, la societat occidental continua sent -majoritàriament- oberta, integradora i acollidora.

Conclusió 2

“No hi ha cap similitud en el format emprat entre Kaczynski i Breivik”.

No hi ha similituds en cap dels aspectes que he analitzat per comparar els formats i la forma dels manifestos (estil, mida...). Tampoc entre Breivik i Tarrant. Aquesta falta de semblances respon a les diferències entre els terroristes i la diferència d'objectius. Tarrant serà aquell qui inspirarà més atemptats immediats, i una de les variables que ho podria explicar és el seu format de manifest breu i per tant, fàcil de llegir; un manifest succint serà més eficaç; sent necessària més investigació al respecte per acabar de determinar-ho.

L'únic element comú és el fet que cap dels terroristes utilitza imatges majoritàriament (amb l'excepció de les puntuals imatges d'en Breivik). No he pogut trobar arguments per no fer-ho, així que previsiblement aquest fet canviarà.

Conclusió 3

“Les diferències ideològiques entre Breivik i Tarrant són menors i de poca importància”.

En el nucli dur o troncal de la seva ideologia, no tenen diferències significatives i tenen moltes semblances. Coincideixen en tot menys en els aspectes del nazisme, l'ecologisme i el feminisme. Cal dir, però, que Tarrant només li acredita i atorga en ell una inspiració i no hi ha proves feaents per anomenar-lo fidel seguidor de Breivik en el sentit estricte de la paraula; ja que no utilitzarà la seva terminologia per a qualificar-se, ni la seva simbologia.

Conclusió 4

“La publicació de manifestos per part de terroristes d’extrema-dreta, serà habitual”.

De fet, és extrapolable a terroristes individuals d’altres concepcions ideològiques.

Això és degut -principalment- a dos factors:

1. La utilització massiva de mitjans d’informació alternatius, com les xarxes socials a internet i,
2. La individualització de la societat.

El temps de visualització en plataformes com YouTube, superarà els temps de visionament de televisió en les dècades vinents o anys. La televisió no desapareixerà, com no ho ha fet la ràdio, però tindrà un paper menor al d’ara. En el moment present, la desafecció pels mitjans tradicionals i l’aparició de mitjans d’entreteniment nous, ha portat al sorgiment de nous referents i un lloc on trobar l’enteniment sobre videojocs que la premsa especialitzada no ha estat capaç d’oferir. Això s’extrapolerà a altres temàtiques i de fet, ho fa ja en qüestions ideològiques i polítiques. Aquests nous ídols permeten a la seva audiència sentir-se representada fins a nivells exorbitants, i crea una sensació de rebuig contra els mitjans clàssics (o fins i tot, a les institucions) amb la idea que “ens menteixen”. La combinació de radicalitat i rumors, juntament amb el sentiment d’il·luminació selecta, és el producte que ofereixen als qui vulguin escoltar-los, que els hi permetrà ser part d’un grup i reafirmar les seves idees (que serien considerades d’*outsiders* a fora del grup). L’entropia informativa, ara més present que mai, permet només llegir, escoltar o veure allò que només reafirma les teves creences. La veritat ha mort, i l’hem matat nosaltres.

Avui, la internet possibilita l’existència d’una societat impacient adaptada a l’individu i no a l’inrevés. Aquests factors creen el brou de cultiu òptim per l’aparició de grups radicalitzats, que motivats per aquesta falta de referents informatius (aquesta inexistència permet la seva ocupació) i la individualització (que li farà entendre al terrorista que la seva opinió és més vàlida que la dels altres) portaran inequívocament a més manifestos. I el problema no és que la ploma sigui més forta que l’espasa, sinó que s’utilitzin les dues simultàniament.

6. Referències

(segon l'estil de la *American Psychological Association 7th Edition*)

- Achenbach, J., & Kovaleski, S. F. (1996). THE PROFILE OF A LONER. *The Washington Post*.
<https://web.archive.org/web/20170811111033/https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1996/04/07/the-profile-of-a-loner/82b4e96d-4fc1-4b69-82c8-9d95293a2be3/>
- Convención Internacional sobre la Eliminación de todas las Formas de Discriminación Racial*, (1965) (testimony of Asamblea General de las Naciones Unidas).
- Aspøy, A. (2011). The silence of the shooters. *Dagbladet*. shorturl.at/bjqEX
- Blumental, R. (1994). Death in the Mail -- Tracking a Killer: A special report.; Investigators Have Many Clues and Theories, but Still No Suspect in 15 Bombings. *The New York Times*, 4 of 4.
<https://web.archive.org/web/20150526104244/http://www.nytimes.com/1994/12/18/nyregion/death-mail-tracking-killer-special-report-investigators-have-many-clues-theories.html?pagewanted=1>
- Bregman, R. (2017). *Utopia para realistas: A favor de la renta básica universal, la semana laboral de 15 horas y un mundo sin fronteras*. Penguin Random House Grupo Editorial España.
- Protection of Stocking Frames, etc*, (1788) (testimony of British Government).
- Brooke, J. (1999). New Portrait of Unabomber: Environmental Saboteur Around Montana Village for 20 Years. *The New York Times*.
<https://web.archive.org/web/20170904020809/http://www.nytimes.com/1999/03/14/us/new-portrait-unabomber-environmental-saboteur-around-montana-village-for-20.html?mcubz=1>
- Bureau of the USS Census. (1973). 1070 CENSUS OF POPULATION. *CHARACTERISTICS OF THE POPULATION, 28-Montana*, 14.
<https://www.census.gov/prod/www/decennial.html#y1970pop>
- Butler, J., & García, M. A. M. (2016). *El género en disputa: El feminismo y la subversión de la identidad*. Grupo Planeta.
- Chase, A. (2004). *A Mind for Murder: The Education of the Unabomber and the Origins of Modern Terrorism*. W.W. Norton & Company.
- Crenson, M. (1996). Kaczynski's Dissertation Would Leave Your Head Spinning. *Los Angeles Times*. <https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1996-07-21-mn-26363-story.html>
- Finnegan, W. (2018). When the Unabomber Was Arrested, One of the Longest Manhunts in FBI History Was Finally Over. *Smithsonian Magazine*, 1.
<https://www.smithsonianmag.com/smithsonian-institution/unabomber-arrested-longest-manhunt-fbi-history-over-180968744/>
- Fjordman. (2008). *Defeating Eurabia*. BJ Books, Society for the Advancement of Freedom in Europe.

- Gjørsv, A., Auglend, R. L., Gerkman, S., Hjeltnes, G., Bokhari, L., Hagen, T., Paulsen, L. M., Enger, E. S., Hansen, H. B., & Straume, K. (2012). *Report of the 22 of July Commision — Preliminary English version of selected chapters 13*.
https://www.regjeringen.no/contentassets/bb3dc76229c64735b4f6eb4dbfcd bfe8/en-gb/pdfs/nou2012_14_eng.pdf
- Hall, J. (2012). Anders Breivik tells Norwegian court: "I would do it again." *The Independent*. <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/anders-breivik-tells-norwegian-court-i-would-do-it-again-7653557.html>
- Hunt, E. (2019). This article is more than 1 year old Several nationalities among Christchurch mosque victims. *The Guardian*.
<https://www.theguardian.com/world/2019/mar/15/several-nationalities-among-christchurch-mosque-victims>
- Institut d'Estudis Catalans. (2020). *DIEC2*. Institut d'Estudis Catalans.
- Jiwa, S. (2017). The Baghdad Manifesto A Re-Examination of Fatimid-Abbasid Rivalry. *The Fatimid Caliphate: Diversity of Traditions*, 30. https://prod-static-iis.s3.eu-west-2.amazonaws.com/s3fs-public/the_baghdad_manifesto_0.pdf
- Kifner, J. (1996). ON THE SUSPECT'S TRAIL: LIFE IN MONTANA; Gardening, Bicycling And Reading Exotically. *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/1996/04/05/us/suspect-s-trail-life-montana-gardening-bicycling-reading-exotically.html>
- Lardner, G., & Adams, L. (1996). To Unabomb Victims, a Deeper Mystery. *The Washington Post*. <https://www.washingtonpost.com/wp-srv/national/longterm/unabomber/bkgrdstories.victims.htm>
- Lewis, C. T., & Short, C. (1985). *A latin dictionary* (University of Leipzig (ed.)).
<http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus:text:1999.04.0059:entry=manifestus>
- Lipset, S. M., & Rokkan, S. (1967). *Party Systems and Voter Alignments: Cross-national Perspectives*. Free Press.
- Mcfadden, R. D., & et. al. (1996). PRISONER OF RAGE -- A special report.; From a Child of Promise to the Unabom Suspect. *New York Times*.
- Non retrieved. (2012). Anders Behring Breivik denies "acts of terror." *The Telegraph*.
- Non retrieved. (2015). Breivik: I'm not a Christian. *Vårt Land*.
<https://www.vl.no/nyhet/breivik-jeg-er-ikke-kristen-1.465538?paywall=true>
- O'Neill, P. H. (2020). *8chan, the central hive of Gamergate, is also an active pedophile network*. Daily Dot. <https://www.dailydot.com/debug/8chan-pedophiles-child-porn-gamergate/>
- O'Reilly, B. (2011). The Right Word: Telling left from right. *The Guardian*.
<https://www.theguardian.com/commentisfree/cifamerica/2011/jul/28/fox-news-norway>

- Orange, R. (2012). Anders Behring Breivik's mother "sexualised" him when he was four. *The Telegraph*.
<https://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/norway/9592433/Anders-Behring-Breiviks-mother-sexualised-him-when-he-was-four.html>
- Pidd, H. (2012). Anders Behring Breivik attacks inspired by Serbian nationalists, court hears. *The Guardian*.
<https://www.theguardian.com/world/2012/apr/18/anders-behring-breivik-serb-nationalists?newsfeed=true>
- Real Academia Española. (2020). *Diccionario de la lengua española* (23rd ed.).
<https://dle.rae.es>
- Rosen, G. (2019). *A Further Update on New Zealand Terrorist Attack*. Facebook. <https://about.fb.com/news/2019/03/technical-update-on-new-zealand/>
- Sollid, S. J. M., Rimstad, R., Rehn, M., Nakstad, A. R., Tomlinson, A.-E., Strand, T., Heimdal, H. J., Nilsen, J. E., Sandberg, M., & group, C. (2012). Oslo government district bombing and Utøya island shooting July 22, 2011: The immediate prehospital emergency medical service response. *Scandinavian Journal of Trauma, Resuscitation and Emergency Medicine*, 20(1), 3. <https://doi.org/10.1186/1757-7241-20-3>
- Stampfl, K. (2006). He came Ted Kaczynski, he left The Unabomber. *The Michigan Daily*. <https://www.michigandaily.com/content/he-came-ted-kaczynski-he-left-unabomber>
- Toboso Buezo, M. (2019). *Terrorisme i antiterrorisme*. Institut de Seguretat Pública de Catalunya. <http://hdl.handle.net/2072/365647>
- Workman, M., Hutcheon, S., & McGrath, P. (2019). Christchurch shooter Brenton Tarrant was a personal trainer in Grafton. *ABC Australia*.
<https://www.abc.net.au/news/2019-03-15/christchurch-shooting-brenton-tarrant-what-we-know/10904744>

Manifestos terroristes utilitzats:

- Breivik, A. 2083. *An European Declaration of Independence*. (2011).
<https://info.publicintelligence.net/AndersBehringBreivikManifesto.pdf>
- Kaczynski, T. *Industrial Society and Its Future*. (1995).
<http://editions-hache.com/essais/pdf/kaczynski2.pdf>
- Tarrant, B. *The Great Replacement*. (2019).
https://www.ilfoglio.it/userUpload/The_Great_Replacementconvertito.pdf

7. Llistat d'imatges i taules.

Il·lustració 1: Línia de temps d'atemptats i estat de les víctimes.....	22
Il·lustració 2: víctimes als atemptats de Breivik.....	30
Il·lustració 3: víctimes als atemptats de Tarrant.....	38
Il·lustració 4: gràfic número de paraules per a cada manifest.....	45
Taula 1: Llistat dels manifestos escollits	5
Taula 2: Llistat de preguntes d'investigació.....	6
Taula 3: Llistat d'hipòtesis	6
Taula 4: Llistat de les víctimes dels atemptats de Theodore Kaczynski.....	22
Taula 5: Llistat de simbologia destacada de Tarrant.....	40